

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Bu yıl da 8 Mart, her geçen gün ağırlaşan baskı ve sömürü koşullarına, kadınlara düşmanlıkta sınır tanımayan AKP iktidarının politikalarına karşı temel ve güncel taleplerimizi yükselteceğimiz bir gün olacaktır.

"Krizin faturasını patronlar ödesin!", "Eşit işe eşit ücret!", "İnsanca yaşamaya yetecek ücret!", "Herkes iş, tüm çalışanla-

ra iş güvencesi!", "7 saatlik işgünü, 35 saatlik çalışma haftası!", "Tüm işyerlerine ücretsiz ve nitelikli kreş!", "Ev işleri ve çocuk bakımı toplumsallaştırılsın!", "Kadına yönelik şiddete son!", "Çocuk istismarına son!", "Toplumsal yaşamın her alanında kadın-erkek eşitliği" vb. talepleri kadın işçiler arasında işleyerek, mücadele ve örgütlenme çağrısı yapacağız.

S.17

Haftalık
Sosyalist
Siyasal Gazete

ISSN 1300-3585

Sayı 2019 / 07
15 Şubat 2019 • 1 TL

Kızıl Bayrak

www.kizilbayrak41.net

Yerel seçimler yaklaşırken...

Gerici kutuplaşma toplumu zehirliyor!

Türkiye toplumu, iktidarıyla muhalefetiyle bir kez daha gerici bir kutuplaşma üzerinden ayrıştırılmak isteniyor. Ne yazık ki, kendisine sosyalist diyen, kendisini "radikal demokrasi"nin temsilcisi atfeden reformist sol da bu kutuplaşmada hızla yerini almış bulunuyor. İşçi ve emekçiler düzen güçleri tarafından sergilenen ve liberal-reformist solun ortak olduğu bu orta oyununa kanmamalıdır. Yerel seçimlerde kendi bağımsız devrimci tutumu etrafında kenetlenmeli; işçilere ve emekçilere açlığı, yoksulluğu, sefaleti reva gören düzen güçlerinden hesap sormak için örgütlenmelidirler.

3

Neo-liberal yıkımın sorumlusu saray rejiminin kuyrukları

“Demagoji pazarları”nı açan saray rejimi, yapay bir gündem oluşturarak içine yuvarlandığı meşruiyet krizini hafifletmeye çalışıyor.

16

Sarı Yelekliler hareketi 3. ayını geride bırakıyor

Sarı Yelekliler ise işçilerin ve öğrencilerin çıkarlarının ortak olduğunu belirterek sendikaları süresiz genel greve çağırmaı sürdürüyorlar.

18

Kadınların özgürleşmesine dair iki ayrı tutum

Kadınların yaşadığı çifte sömürüye son verilmesi, gerçek eşitliğe ve özgürlüğe kavuşmasının yolu yeni Ekim Devrimleri'nden geçmektedir.

Yerel seçimler yaklaşırken...

Gerici kutuplaşma toplumu zehirliyor

31 Mart yerel seçimlerine sayılı günler kala, iktidarıyla muhalefetiyle tüm düzen güçleri gerici propagandalarına hız vermiş bulunuyorlar. Seçim dönemlerinde politik algıları daha da açık hale gelen işçi sınıfı ve emekçilerin bilincini dumura uğratmak ve kendilerine yedeklemek için bütün zehirlerini akıtıyorlar.

Bu gerici yarışta elbette başı Erdoğan yönetimi çekiyor. Hileli referandum ve genel seçimlerin ardından yerel seçimleri de kazanarak, kurmak istediği faşist tek adam rejimini topluma yeni bir düzeyde dayatmayı uman Erdoğan-Bahçeli koalisyonu, tam da bu nedenle yerel seçimleri kendileri açısından beka sorunu olarak ele alıyor. Toplumu ise “terör” demagogisi eşliğinde “ülkenin bekası tehlikede” mavalları ile maniple etmeye çalışıyor.

Gerici-faşist koalisyonun yerel seçimleri dikta rejimin bekası ile ilişkilendirmesi, hatta tek argüman olarak diline dolması elbette nedensiz değil. Zira, toplumun hâlâ daha önemli bir kesimi tek adam rejiminin karşısında yer alıyor. Öte yandan, Erdoğan yönetiminin seçim süreçlerinde hile ve hurdayla elde ettiği “başarılar dizisini” sekteye uğrattak potansiyeller toplumun derinliklerinde giderek olgunlaşıyor. Özellikle, gerici iktidarın toplumsal dayanaklarının önemli bir kesimini oluşturan işçi sınıfı ve emekçilerin kriz koşullarında kötüleşen yaşam koşulları ve buna bağlı olarak biriken öfkesi, gerici koalisyonu fazlasıyla ürkütüyor. Tüm bu nedenlerle henüz kurmayı başaramadıkları tek adam rejiminin akıbeti konusunda Erdoğan ve ortakları-

nın içi rahat değil.

Seçim sürecinden dinci-faşist iktidar payına yansıyan bir diğer gerçek ise, topluma savaş çıkırtkanlığı, “terör” demagogisi, baskı ve beka söylemlerinden başka verecek bir şeylerinin kalmadığıdır. Bu gerçeği ilk elden itiraf eden Tayyip Erdoğan, Sivas mitinginde kadro talebini dile getiren işçilere “bizden bir şey istemeyin” diyebilmiştir. Ekonomik ve sosyal sorunlar üzerinden ağızını her açtığında zıvalayan Tayyip Erdoğan artık doğruca gerçeği ifade etmek zorunda kalmış görünüyor.

Sosyal ve ekonomik sorunların devasa boyutlara ulaştığı, doğa ve çevrenin talan edildiği, demokratik hak ve özgürlüklerin ortadan kaldırıldığı, savaş çıkırtkanlığının kulakları tırmadığı günümüz Türkiye’sinde, tüm bunların üzerinden atlayan düzen muhalefeti ise bir kez daha Erdoğan yönetiminin çizdiği çerçevede seçimlere hazırlanıyor. Başını CHP’nin çektiği burjuva muhalefetin seçim politikası, bir kez daha “AKP’yi geriletme” çizgisine oturmuş bulunuyor.

Düzen muhalefetinin “bu sefer olacak” safasasına paketlediği seçim propagandasında yeni olan ise, artık dikta rejime söz söylemiyor olmalarıdır. Sermayenin genel eğilimlerine uyumlu olarak, AKP eliyle inşa edilmeye çalışılan faşist tek adam diktası, görünen o ki düzen muhalefetinin gündeminden hepten çıkmış görünüyor. Geline yerde onlar için sorun, dikta rejimin tepesindeki zat ve avenesidir.

Erdoğan yönetimi tarafından yürütülen beka tartışmalarına yanıt olarak “Türkiye’nin beka sorunu 1923’te bitmiştir” sözleriyle yanıt veren CHP yönetimi, kurulmak istenen rejimin burjuva cumhuriyetin güncel görünümü olduğunu kabul etmiş bulunuyor. Böylece Erdoğan yönetiminin serdiği minderde güreşmeyi kabul eden burjuva muhalefetin hedefinde, dikta rejimde kendine yer edinmek yer alıyor. Yerel seçimlerde elde edilecek herhangi bir başarıyı Erdoğan yönetimine karşı elde edilmiş bir zafer olarak gören düzen muhalefeti, topluma bu yolla AKP’yi gerileteceğini vadediyor. Ama yerine ne koyacağını sinsice gizlemekten de geri durmuyor.

Türkiye toplumu, iktidarıyla muhalefetiyle bir kez daha gerici bir kutuplaşma üzerinden ayrıştırılmak isteniyor. Ne yazık ki, kendisine sosyalist diyen, kendisini “radikal demokrasi”nin temsilcisi atfeden reformist sol da bu kutuplaşmada hızla yerini almış bulunuyor.

İşçi ve emekçiler düzen güçleri tarafından sergilenen ve liberal-reformist solun ortak olduğu bu orta oyununa kanmamalıdır. Yerel seçimlerde kendi bağımsız devrimci tutumu etrafında kenetlenmeli; işçilere ve emekçilere açlığı, yoksulluğu, sefaleti reva gören düzen güçlerinden hesap sormak için örgütlenmelidirler. Aksi her durum, gitgide ağırlaşan ekonomik krizin faturasını döne döne ödemek, faşist baskı ve zorbalığın hüküm sürdüğü bir ülkede yaşamaya devam etmek anlamına gelecektir.

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2019/07 * 15 Şubat 2019 * Fiyatı: 1 TL

Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü:

Ersin Özdemir

EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi: EKSEN YAYINCILIK

Osmanağa Mah. Kırtasiyeci Sk. No:9 Kat:2 Daire:7
Kadıköy / İstanbul

Tlf. No: (0212) 621 74 52 - 0536 285 73 25

e-mail: info@kizilbayrak.net

twitter: @kizilbayraknet

www.kizilbayrak41.net

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://www.kizilbayrak41.net> Çobançeşme Mahallesi Sanayi Cad. Altay Sk. No: 10 A Blok - Yenibosna / İSTANBUL

Neo-liberal yıkımın sorumlusu saray rejiminin kuyrukları

Varlığı emperyalist finans-kapital ile Türk burjuvazisinin çıkarlarına dayanan AKP-saray rejimi, neo-liberal politikanın en acımasız, en kural tanımazını uyguladı, uyguluyor. Bu uygulamalar ne kadar acımasızsa, sonuçları da o kadar yıkıcı oldu. İşçi sınıfıyla emekçilerin içine sürüklendiği vahim durum, bu gaddarlığın dolaysız sonuçlarından biridir.

Vahşi kapitalizmin kaçınılmaz kıldığı bu politikanın somut sonuçlarından ilki işçi sınıfıyla emekçilerin pek çok hak kaybına uğramasıdır. Ülkeyi “taşeron cumhuriyeti” haline getiren AKP-saray rejimi, işçi sınıfının emeğiyle inşa edilen büyük kamu işletmelerini sermayeye peşkeş çekti. Bu işletmelerde çalışanların çoğunluğu sokağa atıldı. Sendikal örgütlülük dağıtıldı, ayakta kalan sendikaların şefleri ise çoğunlukla saray rejiminin dalavukları kervanında yerlerini aldılar.

Yaratılan yıkım, sanayi ve hizmet sektörü ile sınırlı kalmadı, tarımsal üretime de ölümcül darbeler indirildi. Dünyada tarımsal üretimde kendine yeten ülkelerden biri olan Türkiye, son dönemde saman bile ithal etmeye başladı. Kapitalistler için ucuz işgücü cenneti haline getirilen ülke, tarım tekellerinin de “açık pazarı” haline getirildi.

İşçi sınıfıyla emekçilere yansımaları bu olan neo-liberal politikaların saray ağaları ile asalak kapitalistlere yansımaları ise bambaşka. R. T. Erdoğan başta olmak üzere AKP şefleri yıldan yıla palazlanıp kapitalist sınıfların organik parçası haline gelirken, özel planda yandaşlar genel planda bütün bir kapitalistler sınıfı da bu yağmadan paylarına düşeni ziyadesiyle aldılar.

Son yıllarda yağmacı/adam kayırma-

cı rejimi birlikte tahkim eden AKP-MHP koalisyonu, kapiya dayanan kapitalizmin krizini icraatlarıyla daha da derinleştirdiler. Krizin faturasını utanmazca emekçilerin sırtına yıkan din bezirganları ise, halen saraylarında sefahat sürüyorlar.

Kriz derinleşir, emekçilerin yaşam koşulları çökmez hale gelirken yerel seçimlerin yaklaşması, gerici-faşist AKP-MHP koalisyonunu tedirgin etmeye başladı. Zira hile, hırsızlık, tehdit, şantaj gibi kirli icraatlara rağmen oy desteğinin azalması koalisyon şeflerini, “ya iktidar ve yağmadan mahrum kalırsak” korkusuyla titretiyor.

Bu korku derinleşirken “demagoji pazarları”nı açan saray rejimi, yapay bir gündem oluşturarak içine yuvarlandığı meşruiyet krizini hafifletmeye çalışıyor. Seçimleri atlatana kadar gündeme getirilen bu sefil oyun tutar mı, bilinmez. Ama üç-beş kilo sebze için insanları saatlerce kuyruklarda beklemek gibi onur kırıcı bir zavallılığa mahkum eden bu rejimin çivisinin çıktığı kesindir.

Saray beslemesi medya ordusunu

seferber eden sermaye iktidarı, insanlarla alay ederek uzun kuyrukları “bayram yeri” diye yutturmaya çalışıyor. Geçici, sınırlı, devam ettirilmesi mümkün olmayan bu “demagoji pazarları”nın enfasyona çareymiş gibi gösterilmesi ise, iktidardakilerin riyakarlığının dorukta olduğunu gözler önüne seriyor. Zararına yapılan satışların acısının seçimlerden sonra emekçilerden çıkarılacağı kimse için bir sır değilken, sermaye iktidarının borazanlığını yapan dinci medya “sorunlar aşıyor” mavalını yutturma histerisine kapılmış gidiyor.

Bu kokuşmuş karanlıklar düzeninin yarattığı vahim sorunlardan biri de iş başvurusu yapmak için on binlerce kişinin gece yarılarında itibaren kuyruğa girmesiyle çarpıcı bir şekilde gözler önüne serildi.

Zonguldak’ta Türkiye Taş Kömürü Kurumu’na (TTK) alınacak 1.000 işçi için 30 bin kişi başvuruyor. Dondurucu soğuklarda iş başvurusu yapmak için gece yarılarında oluşmaya başlayan kuyruklar, çivisi çıkmış bu rejime ayna tutuyor. AKP-saray

rejimi döneminde “kelle koltukta” bir iş haline getirilen maden işçiliği için on binlerce kişinin başvurması, sistemin işçi ve emekçi çocuklarını nasıl bir umutsuzluk girdabına sürüklediğinin ibret verici göstergesidir.

Bu kuyruklar, üretim araçlarının özel mülkiyeti ve ücretli emeğin vahşi sömürsüne dayanan kapitalist sistemin kuyruklarıdır. Ama aynı zamanda dinci-faşist AKP-MHP koalisyonunun işçi sınıfıyla emekçilere düşmanlığının da kanıtlarıdır.

Din istismarına, milliyetçi/şoven söyleme dayanan, kendisine biat etmeyi “terörist” sayan bu koalisyon sömürücü, asalak sınıfları temsil ediyor. Bu sistem ve bu rejim var oldukça, emekçilerin onurlu, insanca bir yaşam sürmeleri mümkün değil.

Onuru ayakta tutmanın, hak ve özgürlükleri kazanmanın tek yolu işçi ve emekçilerin bu rejime/sisteme karşı örgütlü mücadeleyi geliştirmesidir. Bu olmazsa sadece işsizlik ve sefalet değil yozlaşma, düşkünleşme ve çürüme de derinleşecektir. Zira bu koşullarda yozlaşmadan korunmanın tek yolu örgütlü mücadelenin yükseltilmesidir.

Vurgulamak gerekiyor ki, mücadele ile kazanılan haklar ve özgürlükler, bu sistem var oldukça güvencede olmayacaktır. Hakları güvenceye kavuşturmak, sömürü ve ücretli kölelik zincirlerini kırmak için ise kapitalizmi ve onu koruyan rejimi tarihin çöplüğüne atıp, işçilerin, emekçilerin kardeşçe yaşayacağı sosyalist cumhuriyeti kurmaktan başka seçenek bulunmuyor.

“Tanzim satış”ta planlama seçimlere kadar

Seçimler öncesi emekçilerin huzursuzluğunu bastırmak ve seçimler için oy kazanmak amacıyla İstanbul ve Ankara’daki belediyelerde devreye sokulan “tanzim satış”ı konusunda AA’ya demeç veren Tarım Kredi Genel Müdürü Fahrettin Poyraz, “Tanzim satışta 2,5 aylık planlamamız var” diyerek “fiyatlarda ürün bolluğundan kaynaklanan bir gev-

şeme olacak” iddiasında bulundu.

Öte yandan “tanzim satış” uygulamasının İstanbul Büyükşehir Belediyesi’ni zarara uğrattığına dikkat çeken CHP’li eski vekil Barış Yarkadaş, İstanbul’a gelen 360 ton sebze-meyvenin her kilosunun ortalama 50 kuruş zararına satıldığını söyledi. “İBB, aldığı fiyata mal satarak, her gün ortalama 200 bin

TL zarar edecek” diyen Yarkadaş “Bu zararı kim nasıl ve nereden karşılayacak?” diye sordu. AKP’nin yeni “Hal Yasası” hazırlığında olduğuna değinen Yarkadaş, hal sayısının 170’ten 35’e düşürülerek hallerin yerine Meyve Sebze Toplama Merkezi adı altında yeni bir ağ kurulmak istendiğini ve bunun yeni bir tekel oluşturacağını ifade etti.

Ücretsiz Dergiye Aboneliği - <https://kizilbayrak.org>

“Ekonominin lokomotifi” tekliyor, bedeli işçiler ödüyor!

Gelenen yerde beton üzerine kurgulanan ekonomik büyüme hızla çöküşe doğru giderken, ellerindeki konutlar satılamamakta, büyük inşaat projeleri yarım kalmakta, bu sektörde çalışan pek çok işçi de işsizler kervanına katılmaktadır. 6 ayda 550 bin işçi işten çıkarılmıştır. AKP'nin ekonomi politikaları betona çarparken, faturayı yine işçiler ödemektedir.

Ekonomik kriz derinleşirken yıkıcı etkileri inşaat sektörüne de yansıyor. AKP döneminde hızla büyüyen ve palazlanan inşaat sektörü, aynı hızla bir çöküşe doğru gidiyor.

Dövizdeki artış ve faizlerin yükselmesi ile belirginleşen krizin etkileri zincirleme şekilde ilerlerken, bir yandan konut satışlarında durgunluk yaşanıyor, diğer yandan inşaat maliyetlerindeki artış inşaat sektörünü felce doğru sürüklüyor.

Vakti zamanında sıcak para akarken, kredi sıkıntısı çekmezlerken işleri rahat olanlar şimdi sızlanmaya başlıyor, yüksek maliyetlerden dolayı inşaatlara başlayamıyor ya da sözleşmelerini iptal ediyorlar. Çimentoya yapılan zammın geri çekilmesi için İnşaat Müteahhitleri Konfederasyonu (İMKON) zamlara tepki göstermek amacıyla şantiyeleri durduracaklarını söylüyor. Sebep, Türkiye Çimento Mühtasilleri Birliği'nin çimentoya %50 zam yapması. Birlik çimentoya ilkin %40 zam yapmış, hükümetin “enflasyonla mücadele” kampanyasına uyarak bunu geri çekmiş, ancak bir ay sonra bu son zammı gerçekleştirmişti.

“Ekonominin lokomotifi” olarak teşviklerle, ucuz kredilerle ödüllendirilen inşaat şirketleri, gelenen yerde, konkordato veya iflas başvurusunda bulunan şirketlerin dörtte üçünü oluşturuyor. Bu şekilde mağdur olan 60 bine yakın tüketicinin de buna karşı dava açmış olduğu

belirtiliyor. TÜİK'in son açıkladığı verilere göre inşaat güven endeksi yüzde 2,1 düşerek 55,4'e gerilemiş bulunuyor. Endekste 100'ün altındaki sonuçlar karamsarlığın göstergesi olarak ifade ediliyor.

Öte yandan Türkiye'de alım gücünün düşmesi ve faizlerin yüksekliği nedeniyle konut satışları durma noktasına gelmiştir ve bu durum AKP iktidarını yeni satış teknikleri bulmaya itmektir. İlk olarak 250 bin dolarlık konut alana Türk vatandaşlığının verilmesi vaadinde bulunarak, sektörü canlandırmak istediler. Buna yanıt veren Iraklılar, İranlılar, Suudi Arabistanlılar ve Katarlılara 3 bin konutun üstünde satış yapıldı. Ancak uzmanlar yabancıya satışın toplam satışlardaki payının %3 civarında olduğunu ve bunun inşaat sektörünü kurtarmaya yetmeyeceğini belirtiyorlar. Bunu kendileri de anlamış olsa gerek ki konut satışlarını arttırmak için yeni arayışlara giriyorlar. Şimdiki hedef kitle ise Avrupa'daki Türk-yeli göçmenler!

Geçtiğimiz günlerde bu amaçla Çevre ve Şehircilik Bakanlığı desteği ile Almanya'nın Düsseldorf kentinde Türkiye Gayrimenkul ve Yatırım Fuarı gerçekleştirildi. Bakanlığa bağlı TOKİ de destekleyici katılımcı olarak fuardaki yerini aldı.

Tam bir tüccar mantığıyla, seçilen kentin Hollanda, Belçika ve Fransa sınırına yakın olmasını bilerek tercih ettiklerini, böylece buralardaki göçmenlere de

ulaşmak istediklerini söylüyorlar. Göçmenler, konsolosluktan mail ile fuara davet edildiler. Oldukça umutsuz durumda oldukları belli ki, fuarda Türkiye'den emlak alma sürecinde kolaylaştırılan prosedürler, kredi imkânları vb. anlatılarak müşteri çekmeye çalıştılar.

Bilindiği gibi AKP için bu sektör oldukça önemli bir yerde duruyor. Yandaş sermaye denilen kesim devasa zenginliklerini özel olarak inşaat üzerinden elde etti. Türkiye, inşaat alanında dünya ikincisi haline geldi. Ayrıca AKP siyasetinde dillere dolanan “büyük ve güçlü” Türkiye imajı açısından, inşaat sektörünün vesile olduğu hızlı büyüme oranlarıyla çokça övündüler. Yaratılan görece fazla istihdamla iç politikada ellerini güçlendirme imkânları buldular. Yol-köprü yapmanın AKP tabanında şimdiye dek karşılık bulduğu da ortadadır. Kuşkusuz bu büyümenin ardında iş “kazalarında” ölen yüzlerce inşaat işçisi, çevre katliamları ve kültürel dokunun tahribi vardır.

Gelenen yerde beton üzerine kurgulanan ekonomik büyüme hızla çöküşe doğru giderken, ellerindeki konutlar satılamamakta, büyük inşaat projeleri yarım kalmakta, bu sektörde çalışan pek çok işçi de işsizler kervanına katılmaktadır. 6 ayda 550 bin işçi işten çıkarılmıştır. AKP'nin ekonomi politikaları betona çarparken, faturayı yine işçiler ödemektedir. - <https://rantey.org>

Kartal'da 3 katı kaçak bina çöktü

İstanbul Kartal'da 6 Şubat günü 8 katlı bir bina çöktü. 21 kişinin hayatını kaybettiği faciada kurtarma çalışmaları 4 günden uzun sürdü. Binanın 3 katının kaçak olduğu ve imar affı başvurusu yapıldığı ortaya çıktı.

Konu üzerine TMMOB Yönetim Kurulu Başkanı Emin Koramaz imzasıyla yapılan açıklamada “Mühendislik hizmeti almama, gerekli zemin etüdü yapmama, denetimden kaçınma, uygun malzeme kullanmama, hatalı proje uygulama ve projede olmayan eklenti ve eksiltmeler yapma gibi nedenlerle her yıl Yeşilyurt Apartmanı'ndaki gibi çökmeler meydana geliyor” denildi. 1992 yılında yapılan Yeşilyurt apartmanında kaçak katların 1998'de çıkıldığı belirtilen açıklamada Türkiye'deki yapı stokunun yüzde 60'ının kaçak olduğuna dikkat çekildi.

Ayrıca apartmanın çevresindeki 10 bina güvenlik gerekçesiyle boşaltılırken, 9 Şubat günü AKP şefi Tayyip Erdoğan bölgeye gitti. Erdoğan, her zamanki gibi ölümleri bile ranta dönüştürme fırsatçılığıyla kentsel dönüşümü hızlandırma vurgusu yaptı. Ardından çevredeki binaların da yıkımına başlandı.

İşsizlik bir yılda yüzde 54 arttı

Patronların iş gücü masraflarını karşılamak için “istihdam seferberliği” ilan eden AKP iktidarı, krizin faturasını işçilere işsizlikle ödetiyor.

Türkiye İş Kurumu'nun (İŞKUR) açıkladığı Ocak 2019 verilerine göre son bir yılda 1,3 milyon kişi daha işsiz kaldı, toplam işsiz sayısı 3,8 milyona yükseldi. Son bir yılda işsizlik yüzde 54 artarken, Ocak 2019'da işsizler ordusuna 266 bin kişi daha katıldı. İşsizlik sadece bir ayda yüzde 7,6 arttı.

İşsizliğin yaygın bir şekilde etki ettiği iş kollarından biri de inşaat oldu. Yol-İş Sendikası Başkanı ve Türk-İş Genel Mali Sekreteri Ramazan Açar, inşaat işkolunda Temmuz 2018'de 1 milyon 805 bin 928 olan işçi sayısının, geçen ay açıklanan istatistiklere göre 1 milyon 259 bin 940 kişiye düştüğünü açıklayarak 6 ayda 550 bin işçinin işten çıkarıldığına dikkat çekti.

“Arlı arlıyı, arsız arsız savundur!”

Bu zihniyetin hırsızlara sahip çıkmasından daha doğal bir şey olabilir mi? Aslında onlar sadece kendilerine değil, korudukları bu sömürü düzenine sahip çıkıyorlar. En büyük hırsızlık emek hırsızlığı, işçilerin alınterini çalmak değil midir?

Kapitalist sistemin nasıl bir çürüme yarattığına, yaşamın her alanında karşımıza çıkan sayısız örnek üzerinden tanık oluyoruz. Bu yozlaşmanın sebep olduğu ahlaki-kültürel tahribat yukarıdan aşağıya herkesi tehdit ediyor. Kapitalist bataklığın yarattığı çürüme gittikçe yayılıyor. Özellikle “milli ve dini değerlerden” sürekli olarak bahsedildiği şu günlerde bu dejenerasyon daha da artarak devam ediyor. İş öylesine çığıından çıkmış durumda ki AKP elinde tuttuğu hükümlanlığı bu yozlaşma sayesinde koruyor. Yani “balık baştan kokuyor.”

Şimdiye kadar bu çürüme güç olmanın imkânlarıyla gözlerden saklanmaya, gerçekler tersyüz edilmeye çalışılıyordu. Dinsel örtü artık fayda da etmiyor. Perde çekilemiyor yaşanan kirliliğe. Geline aşamada buna gerek de duyulmuyor. Artık iktidar böyle korunuyor. Düzen siyasetinin dilinde artık bu bir güç gösterisi olarak kullanılıyor. Sokak jargonundaki argo ile hesap soruluyor. Kendisine muhalif olanlara böyle “racon” kesiliyor. Yeni değil ama artık daha cüretkâr bir yozlaşma bu. Kullanılan dille kimin erk olduğunun belli olacağını düşünüyorlar. Böylesine ilkellesiyorlar, böylesine bayağılaşıyorlar.

Bu yozlaşmayı, AKP’lilerin kadın kimliğini hedef alan açıklamalarından,

emekçilerin sömürdükleri dini inançlarını “bakara makara” diyerek alaya almalarından, millete küfreden yandaş sermayedarların çürümüşlüğünden biliyoruz. Saymakla bitmez bu örnekler şimdi daha aleni karşımıza çıkıyor. Artık açıktan sahipleniliyor. AKP’li Mersin Çamlıyayla İlçe Başkanı’nın, belediye başkan adayının yaptığı hırsızlıkları “hırsız bizim hırsızımız” diyerek sahiplenmesi, içine sürükledikleri çürümenin dibini gösteriyor.

Karanlıktan beslenenlerin bu savunmaları aslında daha neleri sahiplendiklerini de ortaya çıkarıyor. Tecavüzcülere iyi halden ceza indirimi bulanlar, küçücük çocukları tecavüzcüleriyle evlendirmeye çalışanlar, isimleri her türlü pisliğe bulaşan mafya tetikçilerine, katillere türlü kolaylıkları sağlayanlar, çeşitli cemaat yurtlarında, cemaat okullarında yaşanan insanlık dışı tecavüzleri aklamaya çalışanlar nasıl bir ahlak ve kültür anlayışına sahip olduklarını, hangi erdemleri savunduklarını açıkça göstermiş oluyorlar.

Ulu orta sapkınlıklarını gösteren, cemaat yurtlarında çocuklara tecavüz eden, annelerinin dizlerinden tahrik olan yobazların bu gücü nerden aldığı belli değil mi? Onlar kimin tecavüzcüsü? Sedat Peker gibi her türlü pisliğe bulaşmış karanlık şebekelerin ulu orta kan banyosu

yaptıracağız” tehditlerini savurabilmelelerinin nedeni açık değil mi? Onlar kimin katili? Elbette hırsızları da savunacaklar. Böylece kendilerini savunduklarının fazlasıyla bilincinde onlar. Adana’da geneleve kayyım atayanların Diyanet İşleri Başkanlığı’nın bütçesinin, genelevlerden ve kumar oyunlarından kesilen vergiler olması yeteri kadar açıklayıcıdır.

“Kadın mıdır kız mıdır”, “bir kereden bir şey olmaz”, “anani da al git” diyenlerin dünyasında tek bir çizgi var. İyilerle kötüler, haklı ile haksızları, sömüren ile sömürülenleri, zalimler ile mazlumları ayıran bir çizgi değil bu. Kendinden olan ve kendinden olmayanları ayıran bir çizgi. Bu çizgiyi bulanıklaştırmak için “biz kimsenin meşrebine bakmayız” demeleri beyhudedir. Kendilerinden taraf olmayanların meşrebi zamanı gelir “af edersiniz Ermeni” olur, zamanı gelir 1 Mayıs’ta Taksim’e çıkmak isteyen “ayak takımı” olur.

Bu zihniyetin hırsızlara sahip çıkmasından daha doğal bir şey olabilir mi? Aslında onlar sadece kendilerine değil, korudukları bu sömürü düzenine sahip çıkıyorlar. En büyük hırsızlık emek hırsızlığı, işçilerin alınterini çalmak değil midir? AKP şahsında somutlaşan bir bütün olarak bu düzenin sahiplenilmesidir.

Leyla Güven’in açlık grevi 100 günü aştı

Öcalan üzerindeki tecritin kaldırılması talebiyle HDP milletvekili Leyla Güven’in başladığı ve hapis hanelerde de gerçekleştirilen açlık grevleri sürüyor.

Güven’in açlık grevinin 94. günü olan 9 Şubat günü Mersin’de HDP tarafından miting gerçekleştirildi. Mitingde yapılan konuşmalarda Güven’in talebinin kabul edilmesi istendi.

Açlık Grevi Takip Platformu tarafından 11 Şubat’ta İHD Diyarbakır Şubesi’nde basın toplantısı yapılarak süreç dair bilgilendirmede bulunuldu.

Öte yandan Leyla Güven açlık grevinin 98. günü olan 13 Şubat günü hastaneye kaldırıldı. Sağlık durumu kötüleşen ve göğsünde ağrılar yaşayan Leyla Güven, ambulansla Urfa yolu üzerindeki özel bir hastaneye götürüldü. Tıbbi müdahaleyi kabul etmeyen Güven, sonrasında yoğun bakım ünitesine alındı.

Leyla Güven’in hastaneye kaldırılmasını takiben, DTK Eşbaşkanı Berdan Öztürk, DBP Eş Genel Başkanı Mehmet Arslan’ın yanı sıra HDP milletvekilleri ve TJA aktivistlerinin aralarında olduğu kitle de hastane bahçesinde bekleyişe geçti. Güven’in açlık grevini sürdürdüğü evinin önündeki polis de zırhlı araçlarla hastaneyi abluka altına aldı.

Sonrasında Güven’in durumuyla ilgili hastane önünde basın açıklaması yapıldı. Açıklamada söz alan DBP Eş Genel Başkanı Mehmet Arslan, Leyla Güven’in açlık grevine devam edeceğini ve tıbbi müdahaleyi asla kabul etmeyeceğini aktardı. Arslan, Güven’in talepleri karşılanana kadar açlık grevine devam edeceğini belirterek Güven’in hastaneye kaldırılmayı ve gözetim altında olmayı kabul etmediğini söyledi. AKP hükümetine çağrı yapan Mehmet Arslan, Leyla Güven ve tutukluların açlık grevinin taleplerinin kabul edilmesini ve Öcalan üzerindeki tecritin son bulmasını istedi. Arslan, kamuoyunu da açlık grevini ve taleplerini sahiplenmeye çağırdı. Arslan “Leyla Güven yasa ve kanunların uygulanması için canını ortaya koymuştur. Bu konuda sorumlu olan tüm çevreler Leyla Güven’in talebini, tecridin ortadan kaldırılması için gerekli duyarlılığı göstermelidir” vurgusu yaptı.

Açıklama sonrasında Güven taburcu edilerek evine götürüldü.

“Sosyal demokrat” CHP

31 Mart yerel seçimlerinin belediye başkan adayları açıklandı. Adayların belirlenme süreci boyunca partiler içerisinde yaşanan koltuk kavgaları en rezil haliyle medyaya yansıdı. Koltuk kavgalarıyla öne çıkan düzen partilerinden biri de CHP oldu. CHP'nin uzun bir süre büyükşehir belediye başkanı adaylarını açıklamaması, parti içinde geçici istifaların yaşanması ve bazı tartışmalı isimlerin aday olarak belirlenmesi son haftanın önemli gündemi haline geldi.

CHP'nin Urfa Siverek'te Fatih Mehmet Bucak'ı aday göstermesi ise parti içinde sert tartışmalar yarattı. Buna rağmen Bucak'ın adaylığı devam ediyor. Bucak'ın adaylığına tepkilerin yüksek olmasının sebebi Siverek'te hakim güç olan Bucakların Türkiye'deki karanlık sicilidir.

1996 yılında Susurluk skandalı olarak tarihe geçen trafik kazası Bucak ismini tüm ülkede bilinir hale getirdi. Yaşanan kaza, sermaye devletinin çete ve mafyalarla ilişkisini, zamanında kullandığı tetikçilerini polis işbirliği ile saklamaya çalıştığını ortaya çıkarmıştı. Kazada çok sayıda katliamın faili olan ve Interpol tarafından kırmızı bültenle aranan ülkücü reisi Abdullah Çatlı, İstanbul eski emniyet müdürü Hüseyin Kocadağ ve Gonca Us ölmüş, Bucak aşiretinin reisi ve DYP Urfa milletvekili Sedat Bucak ise yaralı kurtulmuştu. Dördünün de aynı arabada olması sermaye devletinin açığı

ğa çıkmış en büyük skandallarından biri oldu.

Bucakların devlet ile uzun geçmişe dayalı kirli ve karanlık ilişkileri hep süregeldi. Zamanında Emniyet Genel Müdürü olan Mehmet Ağar ve OHAL valisi Ünal Erkan ile de samimi ilişkiler geliştirmiş olan Bucaklar, Siverek'te gerek siyasi gerek ekonomik olarak etkin durumdaydılar. Fatih Mehmet Bucak 7 Haziran 2015 seçimlerine Urfa bağımsız milletvekili adayı olarak katılmış ve 15 bin civarında oy almıştı. 1 Kasım seçimleri için ise AKP'den aday adayı olmuştu. Sonrasında MHP'den Siverek ilçesinde belediye başkan adayı yapılmıştı. Mehmet Bucak, o dönemde, “Bir daha Bucak'ın içinde bir tane başka partiyle araba görürsem kendileri bilir, şimdiden kendilerine mezar

kazmaya başlasınlar. Biz seçime değil ölmeye geliyoruz” gibi açıklamaları ile tartışma yaratmıştı. AKP-MHP ittifakı ile Siverek AKP'ye bırakılınca, Bucak MHP'den istifa etti. Şimdi de CHP'den aday. Gündeme gelen sözleri için yanlış anlaşıldığı açıklaması yapan Fatih Mehmet Bucak, bu sefer de “sosyal demokrat” görüntüsü çiziyor.

CHP'den böyle isimlerin aday olarak gösterilmesine şaşırılmamak gerek. Düzen muhalefetine ne pahasına olursa olsun AKP gerilesin bakışıyla hareket edip, emekçileri de bu yönde taraflaştırmaya çalışması, yalnızca bu döneme özgü bir tutum değil. AKP'den önceki hükümetler döneminde de “solcu” CHP, “sağ, milliyetçi, muhafazakâr” isimleri öne çıkarabilmişti.

Düzen partilerinin gayesi bölgelerde hem siyasi hem de ekonomik çıkarlar gereği oy devşirmedir. Gerekte ittifaklar kurulur, gerektiğinde parti tabanına zıt düşünceli isimler ile yol yürünür. Bu anlamda, önceki seçimlerde Sivas Katliamı'nın sorumlularından biri olan Temel Karamollaoğlu'nun başında olduğu Saadet Partisi ile ittifak kurulmuştu. Bucaklar üzerinden hesaplar yapılması, Mansur Yavaş'ın tekrardan aday olarak gösterilmesi ise son örneklerdir.

CHP ülkenin kurucu partisidir ve geçmişten bugüne toplumsal kriz anlarında her zaman “devleti kurtarma” safında yer almıştır. Haziran Direnişi ve referandum eylemlerinde, 15 Temmuz darbe girişiminde takındığı tavır CHP'nin asıl misyonudur. Ana muhalefet görevini bile yerine getiremeyince, bu muhalifliği yeri geldiğinde Tayyip Erdoğan kendi kendine yapmaya başlamıştır.

Kitlelere “sol”, “sosyal demokrat” pozu verse de gerçekte bu değerlerle yakından uzaktan ilgisi olmayan CHP'nin diğer düzen partilerinden temel bir farkı yoktur. Parti içi demokraside bile sınıfta kalmıştır. İşçi düşmanlığı birçok vesile ile gözler önüne serilmiştir. CHP'nin sermaye düzeni içinde asıl görevi sol, sosyal demokrat kesimleri kendisine yedekleyerek, düzen karşıtı eylem ve hareketleri pasifleştirerek eritmektir. Seçimler döneminde ise her türlü kirli isim ile yol yürümeyi tercih etmeye devam edecektir.

Emekçi kesimlerin çözümü CHP'nin “demokratlığında” değil, devrimci mücadelede görmeleri gerekmektedir. Asıl kurtuluş ancak böyle sağlanacaktır.

Seçim hileleri devrede

31 Mart yerel seçimleri öncesi bir hile daha açığa çıktı. Sandıkları birleştirme, seçmen kaydırma gibi hilelere benzer şekilde, polislerin İçişleri Bakanlığı tarafından ve askerlerin de Milli Savunma Bakanlığı tarafından özel olarak belli merkezlere kaydırıldığı belirtildi.

Bu doğrultuda özellikle Kürt illerinde seçimleri etkilemeye dönük polis-asker yığıldığı ifade edildi.

2011'den beri CHP'nin Yüksek Seçim Kurulu (YSK) temsilcisi olan Avukat Mehmet Hadimi Yakupoğlu, her seçimin bir öncekinden “daha olumsuz koşullarda yapıldığını” söyleyerek, polis-asker yığınağına ilişkin şunları söyledi: “Seçmen, kendi seçim çevresi dışında görev

li olsa dahi oy kullanamaz. Bu sebeple 31 Aralık 2018 tarihinden önce İçişleri Bakanlığı pek çok kritik yere polis, Milli Savunma Bakanlığı da asker yığarak o yerin seçmeni yaptı.”

Daha önce seçmen kaydırmalara ilişkin incelemelerde bulunan HDP de 16 ildeki 44 ilçede 813 haneye 50 binden fazla yeni seçmen kaydırıldığı tespitini açıklamıştı. Seçimlerde her türlü hile ve manipülasyonu devreye sokan AKP iktidarının, yerel seçimler öncesinde ayyuka çıkan seçmen kaydırmalarına, şimdi de sandık taşıma ve birleştirmeler eklendi. Özellikle Kürt halkını ve HDP'yi hedef alan bu uygulamaların son örneği Diyarbakır'da yaşandı.

Diyarbakır İlçe Seçim Kurulu, 8 Şubat tarihli kararıyla çeşitli mahallelerdeki sandıkların başka sandıklarda birleştirilmesine hükmetti.

Sandık birleştirme kararı, ‘2972 sayılı Mahalli İdareler ile Mahalle Muhtarlıkları ve İhtiyar Heyetleri Seçimi Hakkındaki Kanunu’nun 32. maddesinin ek 2 maddesindeki şu ifadelerle gerekçelendirildi: “Dağınık mahalle ve sair yerleşim yerleri bulunan köylerde veya köylerin bir birlerine yakın olduğu durumlarda seçim sandıklarının bir tek mahalle veya bir tek köyde toplanması, seçim gününden en az bir hafta önce ilan edilmek koşuluyla İlçe Seçim Kurulu’nun kararıyla yapılabilir.”

Küçükçekmece'den işçi kadınlar panel-foruma çağırıyorlar

“BİZ DE ORADA OLACAĞIZ!”

24 Şubat tarihinde gerçekleşecek olan “Sınıfa karşı sınıf” şiarlı panel-forumun işçilerin kendi sorun ve çözümlerini daha iyi ifade edebileceği bir platform olacağına inanıyoruz. Üretimden gelen gücümüzü kullanma bilinciyle, işçileri, özellikle de kadın işçileri foruma katmayı görevimiz olarak görüyoruz. Ancak bu gibi forumlarla taban örgütlülüğünü sağlayabilir ve sağlamlaştırabiliriz. Bunun çok önemli bir adım olduğunu düşünüyoruz. Bu sebeple biz de 24 Şubat'ta forumda yer alacağız. Tüm işçi ve emekçileri, özellikle de kadın işçileri foruma katılmaya çağırıyoruz.

KÜÇÜKÇEKMECE'DEN KADIN METAL İŞÇİLERİ

“ÖĞRENECEK VE PAYLAŞACAĞIZ!”

Özel olarak kendi çalıştığım işyerinde ve ulaştığım yerlerde örgütlenmek istiyorum. İşçilerin çıkarları adına neler yapabiliriz diye kafa yoruyorum. Örgütlenmeyi yaygınlaştırmak istiyorum. Bunun yollarını bulup öğrenmek istiyorum. Benim bildiğim yolların dışında başka yollar da olacaktır, bunlar da 24 Şubat'ta gerçekleşecek forumda sunulacaktır diye düşünüyorum. Ben de bunları öğrenmek ve öğrendiklerimi arkadaşlarımla paylaşmak amacıyla, 24 Şubat'ta “Sınıfa karşı sınıf” başlıklı panel foruma katılacağım.

PTT'DEN BİR KADIN İŞÇİ

“BÜYÜK ÇIĞDA BİR KAR TANESİ OLALIM!”

Biz işçiler bu düzenin çarkı değiliz. Biz bu çarkın çomağı olacağız. Gecelerinde aç yatmadığımız gündüzlerinde sömürülmediğimiz günler işçi ve emekçilerin

sesiyle şekillenecek. Sesimiz çığ gibi büyüsun diye 24 Şubat'ta “Sınıfa karşı sınıf” diyerek BDSP'nin örgütlediği panel foruma katılacağım. Orada bu büyük çığın kar tanesi olarak bulunacağım. Tüm işçi ve emekçileri de bu büyük çığda bir kar tanesi olmaya çağırıyorum

KÜÇÜKÇEKMECE'DEN BİR KAMU İŞÇİSİ KADIN

“BİZİ OYALADIKLARI YETER ARTIK”

Biz kadın işçilerin karşı karşıya kaldığı baskıya, çifte sömürüye, patronların keyfi uygulamalarına, düşük ücretlere karşı ben de 24 Şubat'ta panel-forumda olacağım. Sadece ben değil, tüm işçi ve emekçilerin, özellikle de kadın işçilerin bu etkinliğe katılması gerektiğini düşünüyorum. Çünkü yaşadığımız sorunlara karşı tek çıkış yolumuz örgütlenmektir. Ve bu forumda biz bunları konuşacağız, tartışacağız. Suni gündemlerle bizi oyaladıkları yeter artık. Kendi gündemimizi oluşturup tartışalım. 24 Şubat'ta “sınıfa karşı sınıf” diyerek buluşalım.

KÜÇÜKÇEKMECE'DEN KADIN MATBAA İŞÇİSİ

“YAN YANA GELELİM VE GÜCÜMÜZÜ BİRLEŞTİRELİM”

“Sınıfa karşı sınıf” şiarıyla örgütlenen panel-forumu çok önemli buluyoruz. Kendi sorunlarımızı ve daha da önemlisi bu sorunlara karşı neler yapabileceğimizi tartışacağız. Kriz ve seçim atmosferinde bizlere reva görülen köleliğe karşı “biz de varız” diyeceğiz. Bizim emeğimiz, alınterimiz üzerinden söz söylenmesine, birilerinin bizleri arkasına alarak prangalarımızı sıkmasına izin vermeyeceğiz. Kendi bağımsız sınıf tutumumuzu ortaya koymak için, tek alternatifimiz olan taban örgütlülüğünü geliştirmek için ve 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü öncesinde biz kadın işçilerin taleplerini ve mücadelesini değerlendirmek için orada olacağız. 8 Mart'ı yaratan New Yorklu kadın işçilerin yolundan yürüyecek ve biz işçilerin iktidarını ilmek ilmek öreceğiz. 24 Şubat'taki buluşmamız bu uzun ve bir o kadar onurlu yürünesi yolda sadece bir durak. Bunun bilinciyle tüm işçi ve emekçi kadınlara çağrımız, bu durakta hep birlikte yan yana gelmek ve birleştirdiğimiz güçle yolumuzu kararlılıkla yürümeğdir.

KÜÇÜKÇEKMECE'DEN TEKSTİL İŞÇİSİ KADINLAR

Ortak sorunlarımıza ortak çözüm için buluşalım!

Merhaba arkadaşlar, ben Esenyurt'ta büyük bir metal fabrikasında çalışan bir işçiyim. Fabrikada mutfak gereçleri ve küçük ev aletleri üretiyoruz. Yurtiçi ve yurtdışındaki birçok mağazaya ürün gönderiyoruz. 2 vardiya olmak üzere 10 saat çalışıyoruz. Maaşlarımız bir yıldan beridir sürekli geç veriliyor. Eski işçilere 2 taksitte, yeni işçilere 3-4 taksit biçiminde ödeme yapılıyor. Maaşların gecikmesinden kaynaklı işçi giriş çıkışı çok oluyor.

İşler yoğun olduğu için yakında üç vardiyaya geçileceği söylentileri var. Daha 2 vardiyaya bile yeterli servis ayarlayamıyorlar, ayakta işe gidip geliyoruz. Hal böyleyken üç vardiyaya nasıl servis bulacaklar? Servisçilerin maaşları da ödenmiyor, kendilerine 4 ay sonrasına çek veriliyor.

Ben enjeksiyon bölümünde çalışıyorum. Enjeksiyon makinaları çok hızlı üretim yapıyor. 30 saniyede bir ürün çıkıyor ve bunların gözle kontrol edilmesi gerekiyor. Kalıplar eski olduğundan aşınmış durumdalar ve mallar bu nedenle hep çapaklı çıkıyor. Yani sizin anlayacağınız işe yetişemiyoruz. 2 makinada çalışırken bile zorlandığımız halde, 1 kişiye 6 makina veriliyor. Çay ve yemek molalarında bile makinalar sürekli çalışıyor. Bir robot gibi çalışıyoruz. Üstelik yemekler de oldukça kötü.

O kadar çok sorun var ki anlatarak ne bitirebiliriz ne de çözebiliriz. Bu sorunların sadece çalıştığım fabrikada değil, birçok fabrikada yaşandığını biliyorum. Bunlar ve daha fazlası tüm işçi sınıfının sorunudur. Sorunlarımız ortak, çözümünü ise işçilerin tabanda örgütlü birliğinden ve mücadelesinden geçmektedir.

Ben buradan tüm işçi arkadaşları, 24 Şubat'ta yapılacak “Özgürlüğümüz ve geleceğimiz için sınıfa karşı sınıf!” paneline katılmaya, bir adım ileri çıkmaya davet ediyorum. Ortak sorunlarımıza ortak çözüm için birleşelim, güçlenelim.

ESENYURT'TAN BİR METAL İŞÇİSİ

Tuzla'da panel çağrısına polis engeli

24 Şubat'ta yapılacak “Özgürlüğümüz ve geleceğimiz için sınıfa karşı sınıf!” şiarlı panel-forum çağrısı Tuzla'da devam ederken 12 Şubat günü sınıf devrimcileri polis ve zabitanın engelleme girişimiyle karşılaştı.

Sınıf devrimcileri Konaşlı ve Aydınli mahallelerinde etkinlik afişlerini yaptıkları esnada zabıta billboardlara afiş

yapmanın yasak olduğunu söyleyerek afişleri indirmek istedi. Afişlerin indirilmesine izin vermeyen devrimciler zabıtayla yaşanan tartışmanın ardından faaliyete devam ettiler. Devam eden afiş çalışması sırasında bu kez de polisler gelerek faaliyeti engellemeye çalıştı. Önce GBT dayatmasında bulunan polisler afişleri istediler. Afişlerin verilmemesi üzer-

ne destek ekip çağıran polisler, faaliyete sahip çıkan çevredeki emekçilere de GBT yaptılar. Sınıf devrimcilerini gözaltına almakla tehdit eden polisler çevredeki emekçilerin tepkisinden çekinerek gözaltı girişiminden vazgeçti. Polis, zabıta tekrar çağırarak her bir sınıf devrimcisi-ne 6000'er TL para cezası yazdı, keyfi bir şekilde materyallere de el koydu.

Tekstilde TİS süreci ve görevlerimiz

Tekstil iş kolunda on bini aşkın işçiyi doğrudan ilgilendiren grup TİS sözleşmesi sürecindeyiz. Bu sözleşme sürecinde de tekstil ve dokuma patronları ile biz işçilerin çıkarları karşı karşıya gelecek. Çalışma koşullarımızın belirlendiği TİS sürecinde biz haklarımızı kazanmak isterken, patronlar ise daha fazla kâr elde etmek için uğraş verirlir. Dolayısıyla TİS sürecinde iki sınıf ve iki dünyanın hesaplaşması yaşanır. Kim daha güçlü ve örgütlü ise, o tarafın kazanımı daha fazla olur.

2019 Toplu İş Sözleşmesi sürecine ekonomik kriz koşullarında giriyoruz. Ancak krizin tekstil patronları ve bizler payına yansımaları tamı tamına zıtlık taşıyor. Büyük oranda ihracata dayalı üretim yapan TİS kapsamındaki işletmelerin patronları, doların yükselmesi ile birlikte bu süreçte devasa kârlar elde ettiler. Patronlar, kendileri de yaptıkları açıklamalarda son aylarda ihracatta cumhuriyet rekorları kırdıklarını ifade ediyorlar. Yani tekstil patronlarının kasaları tıka basa dolu.

Biz tekstil ve dokuma işçileri için ise durum tam tersi. Doların yükselmesi ve enflasyon sonucunda tüketim ürünlerimize gelen zamlar, bizlerin belini bük-tüğü gibi, 2019 yılı başında asgari ücrette gelen zammın ardından ücretlerimiz, enflasyonun altında kaldı. Toplu İş Sözleşmesi'nin kazanımları ise çoktan eriyip gitmiş durumda. Ayrıca, krizi fırsata çevirmeye çalışan tekstil patronlarının pek çok işyerinde ücretsiz izinlere, işçi kıyımına başvurması sonucu iş güvencemiz de tırpanlanmış bulunuyor.

Kazanılmış haklarımızın gasp edilmesinde, haklı ve meşru taleplerimizin yok sayılarak aza razı edilmemizde uzlaşmacı-ışbirlikçi sendikal anlayışın payı ise çok büyük. İşçinin iradesi yok sayılarak, söz, yetki ve karar hakkı ortadan kaldırılarak tekstil patronları ile masa başında bağitlanan toplu sözleşmelerle ücretlerimiz gün geçtikçe erimiş, kazanılmış haklarımız tırpanlanmış durumda.

Son olarak imzalanan 24. Dönem Toplu Sözleşmesi'nde asgari ücrete gelen zam maaşlara yansıtılmayarak, kıdem zammı adı altında yapılan kısmi artışlara ek olarak % 4 ila 5 oranında sadaka zammı yapılmıştır. Sözleşmede, kriz koşullarında patronlara her türlü kolaylığı sağlayan hükümlere yer verilmiş, esnek

çalışma hükümleri madde madde sözleşmeye yedirilmiştir. İdari maddelerde her adımda patronların çıkarları esas alınmış, iş kolunda belirgin bir yer tutan kadın işçilerin haklarına yer verilmediği gibi, iş yasasında yer alan maddeler de çiğnenmiştir.

Dahası sözleşme süreci işçilerden bağımsız işletilmiş, taslakların hazırlanmasından sözleşmenin imzalanmasına kadar tüm aşamalarda işçinin söz, yetki ve karar hakkı çiğnenmiştir. Bu tablonun asli sorumluları, TİS sürecinde yetkili sendikalar TEKSİF, Öz İplik-İş ve DİSK Tekstil sendikalarıdır.

BU TABLOYU DEĞİŞTİRMEK TEKSTİL İŞÇİSİNİN ELİNDE!

Kaybettiğimiz haklarımızın yeniden kazanılması ve yeni haklar elde etmemizin yolu ise, tekstil işçileri olarak TİS sürecinde inisiyatifini elimize almamızdan geçiyor.

Zira, on yıllardır tekstil işçilerini köle gibi çalıştıran, alabildiğine sömüren ve bu süreçte devasa kârlar elde eden tekstil patronları, TİS sürecinde de kârlarından vazgeçmemek için ellerinden gelen her şeyi yapmaktan geri durmayacaklardır.

Sermayeye hizmette kusur etmeyen AKP iktidarı zaten patronların yanındadır. Verdiği teşvikler ve vergi indirimleri

ile patronları sürekli palazlandıran iktidar, çıkardığı yasalarla patronlara her türlü kolaylığı da sağlamıştır. Keza işçi sınıfının hak alma mücadelesine giriştiği her durumda karşısına yasalar, yasaklar ve kolluk kuvvetleri ile sermaye iktidarı dikilmektedir. Metal işçilerinin, cam işçilerinin ve son olarak izban işçilerinin grevlerinin yasaklanması, halen süren grev ve direnişlere kolluk güçlerinin müdahaleleri AKP iktidarının patronlara hizmetinin örnekleridir.

Birbirinden bir farkı olmayan 3 sendikanın yönetimleri ise, bugüne kadar olduğu gibi, işçilerin haklarını ve çıkarlarını koruma değil, sözleşmeleri oldubittiye getirerek, kendi yerlerini koruma çabası içindedirler.

Sözleşme sürecinin kazanımla sonuçlanması için tekstil ve dokuma işçileri olarak inisiyatifini elimize almalıyız. Kendi gücümüze ve birliğimize güvenmeli, taleplerimizi belirleyerek, komitelerimizi kurarak hazırlanmalıyız. Grev silahının kullanılması da dahil olmak üzere kazanmaya odaklanan bir hazırlık içinde olmalıyız.

TALEPLERİMİZ

Toplu İş Sözleşmesi'ndeki taleplerimizi, haklı ve meşru istemlerimize göre belirlemeliyiz. Zira, belirleyici olan tekstil patronlarının ne verebilir olduğu değil, bizim ne istediğimizdir. Emegi ve alinte-

ri ile yaşamı üreten biz işçiler sayesinde patronların kasaları her geçen gün daha fazla dolmaktadır. Kriz bahanesi ile, bizden fedakarlık isteyen patronlara yanıtımız "Krizin bedelini patronlar ödesin!" olmalıdır. Kaldı ki, ihracat rekorlarının kırdığı bir dönemde patronların öne sürebileceği gerekçelerin hiçbir karşılığı da bulunmuyor.

Toplu İş Sözleşmesi'nde öne çıkarılması gereken başlıca talepleri şöyle sıralayabiliriz:

* **İnsanca yaşamaya yetecek ücret!**

Neredeyse asgari ücretten farkı olmayan ücretlerimiz yükseltilmelidir. Ücret için belirleyici olan ise, sendikaların belirlediği 4 kişilik bir ailenin geçimi için gerekli olan yoksulluk sınırıdır. Gelen zamlarla ve enflasyonla birlikte yaşanan kayıplar telafi edilmeli, ücret artışları bu miktar üzerinden hesaplanmalıdır. İkramiye 4 maaş olmalı, patronların ikramiye hakkına göz dikmesi engellenmelidir. Aynı zamanda ikramiyelerin ücrete yedirilmesi uygulamasına son verilmelidir.

* **İşten atmalar yasaklansın, tüm çalışanlara iş güvencesi!** Kriz vb. gerekçelerle işçilerin işten atılması engellenmeli, iş güvencesi sağlanmalıdır. Kriz dönemlerinde işçilerin haklarının korunması sözleşme ile güvence altına alınmalıdır.

* **Disiplinle ilgili maddeler revize edilmeli, her şeyi disiplin suçu sayan maddeler gözden geçirilmelidir.**

* **Esnek çalışma son bulmalı, taşeronluk yasaklanmalıdır.** Patronların daha fazla kâr etmesi anlamına gelen esnek çalışma pek çok iş yerinde uygulandığı gibi, telafi çalışma, denkleştirme uygulamaları söz konusu sözleşmede de yer almaktadır. Telafi, denklik vb. esnek çalışma biçimleri kaldırılmalı, toplu sözleşme ile engellenmelidir.

* Yine pek çok işletmede taşeron işçisi çalıştırılmaktadır. Dahası taşeron işçileri, daha düşük ücretle, sendikası bir şekilde, aynı işi yapmaktadır. Böylece patronlar daha fazla kâr elde ettikleri gibi, işçilerin birliği parçalanmakta, sendikal örgütlülüğün tasfiyesinin de önü açılmaktadır. Taşeronlaştırma uygulamalarına son verilmeli, taşeronlar kadroya alınmalıdır.

* **Sosyal haklarda iyileştirmeler yapılmalıdır.** Sözleşme kapsamında yer alan sosyal yardımlar güncellenmeli ve günün koşullarına göre iyileştirmeler yapılarak, tatmin edici bir seviyeye yükseltilmelidir.

* **İşçi sağlığı ve iş güvenliği önlemleri alınmalıdır.** Tekstil patronlarının azami kâr hırsları sonucu iş güvenliği önlemleri alınmamakta, “iş kazaları” sonucu pek çok işçi yaşamını yitirmektedir. İşçi sağlığı ve güvenliğini içeren tedbirler alınmalı, sendika ve işyeri komitesi tarafından denetlenmeli ve bu hususlar sözleşme hükmüne bağlanmalıdır.

* **Kadın işçilerin talepleri:** Tekstil iş kolunda azımsanmayacak sayıda kadın işçi çalışmaktadır. Ancak kadın işçilerin talepleri görmezden gelinmektedir. Sözleşme ile kadın işçileri koruyacak önlemler alınmalı, tüm işyerlerinde nitelikli ve ücretsiz kreş olmalı, regl izni geri getirilmeli, 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü ücretli tatil günü ilan edilmelidir.

* **Toplu iş sözleşmesi 3 yıldan 2 yıla geri çekilmelidir.**

ÖRGÜTLENME VE MÜCADELE HATTIMIZ

Yukarıda genel esaslarıyla ifade ettiğimiz taleplerin elde edilmesi, tabanda birliğin sağlanması ve “sınıfa karşı sınıf” bilincine dayalı kararlı bir mücadele ile olanaklıdır.

“Söz, yetki ve karar hakkı işçindir!” sözleşme sürecinde temel sloganımız olmalıdır. Yani, tekstil işçileri sözünü söylemeli ve seyirci olmaktan çıkarak, sürecin öznesi olmalıdır.

Tek tek fabrikalarda birliğimizin ifadesi olan TİS komiteleri kurulmalıdır. TİS kapsamındaki fabrikalar bünyesinde oluşturulacak ortak komiteler ile mücadele ortaklaştırılmalıdır. Taslakların hazırlanmasından karar sürecine kadar her aşamada işçi iradesi ve somutta TİS komiteleri belirleyici olmalıdır. Yani, tekstil işçisinin katılımı ve onayı olmadan hiçbir sözleşme taslağı hazırlanmamalı, sözleşme masalarında imza atılmamalıdır. Sözleşme görüşmelerine bizzat bizlerin seçtiği temsilciler katılmalıdır. Sözleşme, ancak bizlerin onayı ile imzalanarak yürürlüğe girmelidir.

Krizi fırsata çevirmek isteyen patron-

lara, masa başında sözleşmeleri oldubittiye getirerek imzalamaya çalışan sendika ağalarının dayatmalarına karşı dişe diş bir mücadeleye hazırlanmalı, haklı ve meşru taleplerimiz için “Kazanana kadar grev!” bakışıyla hareket etmeliyiz. Olası grev yasaklarına karşı da hazırlık yapılmalı, grevi sonuna kadar sürdürmeliyiz. İşçi sınıfının üretimden gelen gücü, sermayeye geri adım atılabilecek yegane güçtür. 2013 yılında TİS döneminde bir hazırlığa dayanmadan işçilerin basıncı ile gerçekleşen tekstil grevinde, 1 hafta içinde patronlara geri adım attırabilmek olanaklı olabilmış, temel talep olarak 4 ikramiye hakkı ve fazla mesai ücretleri zamları yeniden kazanılmıştır.

Güçlü bir ön hazırlığa ve taban inisiyatifine dayanarak, dişe diş bir mücadele ile temel haklarımızın kazanılması olanaklıdır.

Sözleşme sürecinin kazanımla sonuçlanması için tekstil ve dokuma işçileri olarak inisiyatifi elimize almalıyız. Kendi gücümüze ve birliğimize güvenmeli, TİS’e taleplerimizi belirleyerek, komitelerimizi kurarak hazırlanmalıyız.

Grev silahının da kullanılması dahil olmak üzere kazanmaya odaklanan bir

hazırlık içinde olmalıyız.

TALEPLERİMİZ

1. Ücret ve hak kayıpları karşılansın, insanca yaşamaya yeten bir ücret istiyoruz!

2. “İşten atmalar yasaklansın! Tüm çalışanlara iş güvencesi!”

3. Disiplinle ilgili maddeler revize edilsin, her şeyi disiplin suçu sayan maddeler gözden geçirilsin.

4. Tüm biçimleriyle esnek çalışma uygulamalarına son verilsin!

5. Taşeronlaştırma uygulamasına son verilsin! Taşeron işçiler kadroya alınsın!

6. Sosyal haklarda iyileştirmeler yapılsın!

7. İşçi sağlığı ve iş güvenliği önlemleri alınsın!

8. Toplu sözleşme 3 yıldan 2 yıla geri çekilsin!

9. Kadın işçilerin talepleri karşılansın. Tüm işyerlerine nitelikli, ücretsiz kreş! Kadın işçiler için ücretli regl izni verilsin! 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü ücretli tatil ilan edilsin!

10. Krizin faturasını patronlar ödesin! **(Tekstil İşçileri Birliği tarafından hazırlanan TİS broşüründen alınmıştır...)**

Hak-İş yandaşlıkta sınırları zorluyor

ibaret kaldı.

AKP ADAYINDA HAK-İŞ DESTEĞİ

Öte yandan Hak-İş, kendisine sağlanan imkanların karşılığını AKP’nin seçim çalışmasını yaparak ödemeye başladı. Bugüne kadar birçok konuda AKP’nin ekmeğine yağ süren ve işçileri onun yıkım ve saldırı politikalarına yedeklemek için canhıraş çalışan Hak-İş, şimdi de açıktan AKP’nin belediye başkanı adayına oy isteme için toplantı düzenledi.

Hak-İş Genel Başkanı Mahmut Arslan’ın aynı zamanda başkanı olduğu Hizmet-İş Sendikası’nın Ankara 2 No’lu Şubesi, 10 Şubat’ta AKP Keçiören belediye başkan adayını destekledi. Keçiören Belediyesi’nde AKP’nin adayını desteklediği bildirildi. Keçiören Belediyesi’nde AKP’nin adayını desteklediği bildirildi.

başkan adayı Turgut Altınok’a destek programı düzenledi.

Toplantıya Mahmut Arslan’ın yanı sıra Hizmet-İş Sendikası Yönetim Kurulu üyeleri ve Şube Başkanları üyeleri katıldı.

AKP adayı Turgut Altınok’un da yer aldığı toplantıda konuşan Mahmut Arslan “Turgut Altınok belediye başkanlığından öte bizim kardeşimiz, arkadaşımız, dostumuzdur. Altınok’un belediye başkanlığı dönemindeki destekleriyle bütün arkadaşlarımızı sendikalı yaptık. Arkadaşlarımızı toplu iş sözleşmesiyle tanıştırdık. Keçiören Belediyesi’nde Altınok döneminde işe başlayıp bugün kad-

rolu işçi olarak bizimle beraber olan arkadaşlarımız var. Onlar da biliyordur ki, Altınok’un döneminde karşılıklı dostluğa dayanan iyi ilişkiler kurduk. 1998 yılında Ankara Büyükşehir Belediyesi’nde yaptığımız 22 günlük grevimizde Altınok’un emekçilere verdiği büyük desteği unutmadık” dedi.

Altınok’un yeniden başkan adayı ilan edilmesi için ise “bizim için yeniden heyecan başlattı” diyen Arslan ayrıca, “Belediyecilik alanında büyük bir tecrübe, bilgi ve birikime sahip olan Mehmet Özhasseki’nin Ankara Büyükşehir Belediye Başkan Adayı olması da büyük bir heyecan yaratmıştır” dedi.

Arslan 31 Mart seçimlerinde başarılar dileyerek AKP’ye hizmetin boyutunu nereye vardırıklarını bir kez daha ortaya koydu.

Antep'te işçi eylemleri

Son altı ayda tekstil dokuma işkolunda patronlar kârlarına kâr katarken, Antep'te binlerce işçi işten çıkarıldı. Yani sıra binlerce işçi ücretsiz izne çıkartıldı, fabrikalar küçülmeye gittiklerini açıkladılar. Ancak kısa süre sonra işçi alımları devam etti. Çıkarılan işçilerin yerlerine 27-29 yaş sınırında işçiler alınmaya başlandı. Bu işçi alımları büyük oranda İŞKUR üzerinden yapılarak, işçiler bedavaya getirilmeye çalışıldı.

İşçilerin işsizlikle tehdit edildiği bu dönemde Ocak zamları gündeme geldi. Uzun süre bu zamların ne kadar olacağı işçilerden saklandı, hâlâ da açıklanmayan fabrikalar var. Zam oranları belli olmaya başladıkça, işçilerin tepkileri ortaya çıkmaya başladı. Yaygın işten çıkar-

malarla gündeme gelen Antep'li tekstil işçileri bu kez kısa süreli iş bırakmalarla gündeme geldiler. İşçilerin temel talebi, ücretlere enflasyon oranında, yüzde 26 zam yapılmasıydı.

İlk tepki yüzde 10 zammı kabul etmeyen Boyar Kimya işçilerinden geldi. Gürteks işçileri de tepkilerini bir şekilde ifade ettiler. Ancak bu tepkiler bir eyleme dönüşemedi. İşçiler, yapılacak zammın başka yerlerde verilecek zamma göre belirleneceği söylenerek oyalandı. Arkasından Şireci Tekstil'de gece vardiyasında işçiler iş bıraktı. Şireci'de en üst kademedeki işçiler 1850 TL alıyordu, bu rakam yapılan zamlarla 2120 TL oldu. Yüzde 0-14 arası zam yapılacağı söylenen Şireci'de işçiler en az yüzde 26,6 zam istiyorlardı.

Ancak bu eylem de bir süre sonra, patronların "beğenmeyen çıkışını alsın gitsin" tehdidiyle boşa düşürüldü.

Şireci Tekstil'in pamuk bölümünde 15.00-23.00 vardiyası işçileri içeri girmeyerek, bir kez daha yüzde 26 zam istediklerini belirttiler. Gecenin ilerleyen saatlerinde kolluk güçlerinin fabrika önüne gelmesiyle, işçiler eylemi daha fazla sürdüremeyerek işbaşı yaptılar.

Özsever ve Flament Tekstil'de işçiler açıklanan zam oranına karşı fabrika önlerinde tepki gösterdiler. İş başı yapılarak, en az yüzde 26,6 oranında zam istediler. Özsever Tekstil işçileri ertesi gün de işbaşı yapmadılar. İşçilere önce yüzde 13 zam verileceği açıklanmıştı. İşçilerin eylemi sonucu bu rakam yüzde 20,3'e çı-

karıldı. Ancak işçilerin talebi sadece artış değildi, kendilerine ücret artışı konusunda destek olan müdürün işten çıkarılmasıydı. Firma bu müdürün işine son vermek istiyordu. Gündüz saatlerinde başlayan eylem gece de devam etti. İşçiler fabrika önünde davul zurna ile halay çekerek beklediler. Ancak sabah varılan anlaşma sonrası işçiler işbaşı yaptılar. Yüzde 20,3 oranında ücret artışında anlaşılırken, müdür işten çıkarıldı.

Kentte üç konfederasyona bağlı sendikaların binaları ve "örgütlü" olduğu fabrikalar bulunuyor. Ancak bu sendikalar işçiler için bir güvensizlik kaynağı. Hiçbirinin gündemine işçilerin bu mücadelesi girmemiştir. Sendikalarına "üye olan" sınırlı sayıdaki işletmede de durum çok farklı değildir.

ÖRGÜTSÜZ TEKSTİL İŞÇİLERİ SENDİKA BÜROKRATLARINI AŞTI

Antepli işçilerin Çelmer Direnişi'nden çok iyi tanıdıkları DİSK Tekstil İşçileri Sendikası'nın Antep Bölge Temsilcisi Nihat Bencan'ın zam talebiyle eyleme geçmiş olan işçiler önerisi sadece şudur: *"İl İstihdam Kurulu'nun acilen toplanarak yaklaşık 270 bin çalışanı olan OSB'de sivil toplum, sendikalar ve işverenlerle bir toplantı yapılması ve bu konuda tavsiye kararlarının alınmasının sorunun çözümünde önemli bir adım olacağı kanısındayım."*

Bu sendikalar eyleme geçmiş işçilere destek vermek bir yana, pasifize edecek önerilerde bulunmaktadır. Örgütsüz tekstil işçileri bu sınırlı pratikleriyle bile DİSK Tekstil'i ve diğer sarı sendikaları aşıklarını göstermişlerdir.

DEV TEKSTİL: Kazanım elde edilemese de eylemler çok anlamlıdır!

Antep'te bulunan OSB'lerde, zamdan önce işçi ücretleri ortalama AGİ hariç 1800 ila 2 bin 500 TL arasında bulunuyordu. Sınırlı sayıdaki işletme dışında yapılacağı açıklanan zam oranı yüzde 10-14 arasında gösteriliyordu. Bazı fabrikalarda zam artışlarının tüm firmalarda açıklanan zamma göre yapılacağı söylenerek işçiler oyalandılar. Ancak gerçek niyetlerinin gösterilen enflasyon oranında zam olmayacağını işçiler anladılar. Eyleme girişmelerinin nedeni de bu oldu. Fakat henüz büyük oranda bu tabloyu değiştiremediler.

Bunun anlaşılır yanlarını ifade etmeye çalıştık. İşçilerde birlik çok zayıf. İşten atılma korkusu önemli bir etken. Sendika olarak elimizden geldiğince müdahale etmeye çalıştık. Daha eylemler baş-

lamamışken, kazanmak için üretimden gelen gücün kullanılması gerektiğini, bu yapılamadığı koşullarda da daha farklı eylem biçimlerinin mümkün olduğunu anlatmaya çalıştık. Devamında Boyar Kimya'da, Gürteks'te ortaya çıkan huzursuzluk Şireci'de işçilerin eylemiyle devam etti. Sonrasında Özsever Tekstil'de, Flament Tekstil'de işçiler eyleme geçti. Kısmi kazanım Özsever Tekstil'de oldu.

Eylemler yaygınlaşmadan, daha da büyümeden geri çekilmiş olsa da, bugün yaşananlar yarın yaşanabileceklere işaret etmektedir. Bunu da en iyi patronlar görüyor, ona göre önlemler alıyorlar. İşçilerin birlik olmalarını, hatta birbirleriyle görüşme imkânlarını daha da sınırlamak için Kaplan Kardeşler'e ait

Antep'te yaşanan işçi eylemlerine yön vermeye çalışan Devrimci Tekstil İşçileri Sendikası (DEV TEKSTİL) Çukurova Temsilciliği, gelişen eylemli süreçler hakkında şunları söyledi:

"Öncelikle bu kısa süreli eylemlerin çok anlamlı olduğunu düşünüyoruz. Sonuç olarak henüz bir başarı, kazanım elde edilememiş, tek kısmi başarı şimdilik sadece Özsever Tekstil işçileri tarafından elde edilmiş olsa da yine de bu yapılanlar dikkate değerdir. Öncelikle, binlerce işçinin işten çıkarıldığı, işsizlik korkusunun bilinçli olarak arttırıldığı ve patronların bunu çok iyi kullandığı bir kentte bu eylemlerin yaşanmış olması oldukça önemlidir. Antep'te önceki yıllarda da benzeri eylemlerin görüldüğünü biliyoruz. İşçilerin eylem deneyiminin başka yerlere göre daha iyi olduğu ortada. Ancak hem genelde yaşanan siyasal durum, bunun işçilere yansımaları hem de Antep özgülünde işçilerin somut mevziler kazanamaması da hesaba katıldığında, tablo daha anlaşılır olacaktır.

fabrikalarda vardiyalarla oynuyorlar. Bunun diğer fabrikalarda devam edeceği görülmüyor.

Sonuç olarak, öncülük yapabilecek işçilerin sınırlı olması, işçilerin arayışlarını sendikal örgütlülüğe dönüştürmekteki sıkıntılar bu sonucu doğurmuştur. Fakat her şeyin bittiği söylenemez. Bu zor koşullarda hayata geçirilen bu eylemler oldukça öğreticidir. Antepli işçiler için bundan sonrası da çok önemlidir. Sendika olarak gücümüz yettiğince Antep'te işçilerin daha iyi bir ücret ve iş güvencesi için vereceği mücadelede yanlarında olacağız. Bunun yolunun da 'söz, yetki, karar' hakkının işçide olduğu bir sendikal örgütlülükle mümkün olduğunu durmaksızın anlatmaya çalışacağız. İşçilerin kendi aralarında birliklerini sağlamaları gerektiğini, en güvenilir işçilerden oluşan işyeri komiteleri kurmaları gerektiğini söylemeye, bu konuda ön açıcı olmaya devam edeceğiz. 'Sendika şart' demeye devam edeceğiz."

Her şey biz işçilerin ellerinde!

Sermaye el koyuyor. Seçimler yapıp belediye başkanları, yönetimler değişse de hayatımda veya çalışma koşullarımda hiçbir değişiklik olmayacak. Biz işçiler yine köle gibi çalışmaya devam edeceğiz. Bu nedenle işçiler olarak AKP'li, CHP'li diye ayrılmayıp, haklarımız için yan yana gelmeliyiz.

Kadro, güvenceli çalışma vb. adı altında biz işçilerin geleceğiyle oynanmaya devam ediliyor. Belediyede işçi olarak çalışıyoruz. "Kadroluyuz" fakat taşeron çalışmadan kurtulamadık! Az kişiyle daha çok iş yapmaya mecbur bırakılabiliriz, Cumartesi çağrılıp çalıştırılabiliriz. Üstelik ücretlerimize asgari ücret zam farkı yansıtılmıyor ve düşük ücretlerde çalıştırılıyor.

Taleplerimiz hiçbir şekilde yukarıdan bahsedilmez, sorunlarımız bizlerin iradesi çabası dışında çözülüyor, çözülemez. Yakın zamanda yaşadığımız toplu iş sözleşme süreci bunu bir kez daha gösterdi. TİS'imiz zamanında yapılmadı, bu süreç bilinçli bir şekilde uzatıldı. En sonunda işçiler olarak devreye girdik. Temsilci seçimleri ve TİS görüşmelerinin bir an önce yapılması için sendikaya basınç uyguladık. Tek tek imza toplayarak gereğini kendimizin yapacağını söyledik. TİS gündemleşti, temsilciler seçildi ve sözleşme için talepler belirledik. Haftalık 40 saatlik çalışma, asgari ücret zammının ücretlere yansıtılması, yemek parasının günlük net 15 TL olması, yol paralarının ücretli izinlerde kesilmemesi vb. talepler ileri sürdük.

Aslında çok sınırlı taleplerimiz olduğu halde birçoğu sendika yönetiminde karşılık bulmadı. Sendika yönetimi kriz-

den, ülkenin kötü yönetiminden, KHK zulmünden bahsetti. Belediyeden önce sendika yönetimi önümüze set çekti. İşçiler olarak sendikanın pasifliğini, geriliğini gördük. "Bu TİS'i imzalamıyoruz" da dedik fakat daha sonrasında amirlerin, şeflerin tehditleri geldi. İmzalamazsak işimizden olacağımız söylendi. Sonuç olarak TİS, dayatmalarla, yukarının iradesiyle imzalandı. Eksik olan, tabanın, biz işçilerin iradesi, birliği, kararlılığıydı. Örgütlü değildik. Bizler daha organize olsaydık, işimizi kaybetme korkusuna yenilmeyip daha fazlasını kazanma yolunu tutsaydık taleplerimizi kazanırdık. Korkularımızı aşamadık.

Belediye yönetimiyle uyumlu sendika yönetimi bir yandan süreci böyle işletirken, diğer yandan "muhalif" olmayı ve "işçi hakkı savunmayı" da elden bırakmadı. Biz işçiler üzerinden reklam dahi yapabildi. İşçinin mağduriyetinin sorumlusunun AKP'nin yönetimi, KHK zulmü olduğunu söylediler. Belediyenin yapacağı bir şey olmadığını söylediler. Sendika yönetiminin bizler için yaptığı tek şey KHK'lara karşı, AKP'ye karşı basın açıklaması gerçekleştirmek oldu. İşçinin karşısında yönetimin tarafında olanlar, yine bizim örgütsüzlüğümüz, eksikliklerimiz nedeniyle bizler üzerinden prim de

Önümüzde yerel seçimler var ve buradan seçimler ve işçi sınıfının tutumu konusunda bir şeyin altını daha çizmek istiyorum. "Elden bir şey gelmez, kahrolsun AKP!" muhalifliğinde ilerleyen sendika yönetimi, "Önümüzde seçimler var, AKP'ye prim vermeyelim, eylem/grev yapmayalım" diyor. CHP belediyesi "Yapabileceğimiz bir şey yok, belediyenin bütçesi belli, yasal düzenlemeler belli, KHK'larla yönetiliyoruz" diyor. Fakat yerel seçimler üzerinden bir sürü vaat sıralanıyor. Sendikalar AKP'ye karşı açıklamalar yapıyor ve "AKP'ye oy vermeyin, işçilerin hayatı düzelsin" diyorlar.

Şahsen yaşadığım bu süreç üzerinden bir kez daha gördüm ki sermayenin AKP'si, CHP'si olmuyor. Her şey işçi emeğiyle dönerken, üretilen zenginliğe rengi fark etmeksizin sermaye el koyuyor. Seçimler yapıp belediye başkanları, yönetimler değişse de hayatımda veya çalışma koşullarımda hiçbir değişiklik olmayacak. Biz işçiler yine köle gibi çalışmaya devam edeceğiz. Bu nedenle işçiler olarak AKP'li, CHP'li diye ayrılmayıp, haklarımız için yan yana gelmeliyiz. Tabandan birlik olmalıyız. Belediye dediğimiz, çöpü toplayan, temizliğini yapan işçidir, işçinin verdiği hizmettir. Bu nedenle her şey işçinin elinde!

GENEL-İŞ ÜYESİ BİR BELEDİYE İŞÇİSİ

"Kazanana kadar mücadeleye devam!"

Tek Gıda-İş Sendikası'na üye oldukları için işten atılan Sibaş işçilerinin direnişi sürüyor. 28 Aralık'tan beri Aydın'daki fabrika önünde olan işçilerle işten atılma ve direniş süreci üzerine konuştuk.

İşçilerden Halime Ulutaş sürecin nasıl başladığını şöyle anlattı: "Kötü çalışma koşulları, maaş yetersizliği ve şeflerle ilgili bazı sıkıntılarımız bizi bir arayış içine soktu ve Tek Gıda-İş Sendikası'na üye olduk. Örgütlenme süreci Ocak 2018 tarihinde başladı. Patronlar Şubat'ın ilk haftası örgütlenmeyi duydu ve 8 arkadaşımızı işten çıkardı. Bu durumdan sonra ortam gerildi. İşçiler üzerinde baskı ve tehditler, yıldırma politikaları başladı. 'Üyeliliğinizi çekerseniz işten çıkarılmayacaksınız' gibi vaatlerde bulunuldu ve 'üyelikten istifa etmezseniz işinize son veriz' tehditleri de bunları takip etti."

"TÜM HAKLARIMIZLA İŞE İADE EDİLMEK İSTİYORUZ"

Birçok işçinin e-devlet şifreleri zorla alınıp üyeliklerinin kontrol edildiğini, bu yüzden açılmış davalarının olduğunu belirten Ulutaş sözlerini şöyle sürdürdü: "Birçok arkadaşımız daha zor işlere ve farklı bölümlere gönderildi ceza olarak. Neticede 80'e yakın sendikalı arkadaşımız sendika üyesi olduğu için işinden oldu. Bizler de bu arkadaşlarımız ile birlikte 28 Aralık 2018'den beri fabrika önünde oturma eylemi başlattık. Tüm haklarımız iade edilene kadar mücadele edeceğiz. Bu süreçte yanımızda olan çok fazla insan var. Çeşitli sivil toplum örgütleri dayanışmaya geliyor. Yerel basın da yanımızda. Şubat'ın 5 ve 7'sinde mahkememiz var. 29 Mart'a keşif yapılmak üzere tarih alındı. Ondan sonra da 28 Mayıs'a ertelendi."

"PATRONUN UZLAŞMA NİYETİ YOK"

8 yıldır Sibaş'ta çalıştığını belirten Meral Özbek Yavuz da şunları anlattı: "En basit şeyde hemen 'kapı orada' denip kovmakla tehdit ediliyorduk. Kıdem yoktu. 3 günlük işçi ile 15 yıllık işçi aynı parayı alıyorduk. Son ana kadar belki uzlaşmaya gideriz diye sustuk. Ama baktık ki patron uzlaşmaktan yana değil. Biz de arkadaşlarla oturma eylemi başlattık. Çevreden çok güzel destekler alıyoruz. Bu bizi daha güçlü ve daha da mutlu ediyor. Zafer bizim olana kadar direnmeye devam."

9 Kasım 1918: Alman Devri

Dört buçuk yıllık emperyalist kitle katliamı, Avrupa'yı cehenneme çevirdi. Milyonlarca ölünün ve yaralının kanı yeryüzünü kapladı. Dört buçuk savaş yılı boyunca karargahlarda doyasıya yenilip içiliyorken, savaş vurguncuları, sanayi kodamanları ve silah fabrikatörleri karlarına kar katıyorken, emekçi halk kitleleri açlıktan, sefaletten ve salgın hastalıklardan kırılıyordu.

SPD'nin arsız "sosyal-yurtsever" propagandası ile emekçi kitlelerin emperyalist generaller tarafından ölüme sürüldüğü dört buçuk savaş yılı. Sadece Karl Liebknecht, Rosa Luxemburg, Leo Jogiches ve Franz Mehringlerin önderliğinde birleşmiş küçük bir grubun, Almanya'da sosyalizm ve devrimci sınıf mücadelesi bayrağını yükseklerde tuttuğu ve kitleler içerisinde proleter devrim için, emperyalist savaşın devrimci sona erdirilişi için yorulmak bilmez bir biçimde mücadele ettiği dört buçuk savaş yılı.

4 Ağustos 1914'te SPD'nin Wilhelmci emperyalizmin kampına utanç verici iltihakından sonraki dört buçuk yılda, Alman işçilerinin devrimci sınıf mücadelesi kıvılcımı çok nadir alevlenecekti: 1 Mayıs 1916'da, Karl Liebknecht Berlin'de hükümete ve savaşa karşı gösteri düzenlediğinde ve bu yüzden cezaevine gönderildiğinde; Ocak 1918'de, büyük Rus devrimi sonrasında, Almanya'da ve Avusturya'da savaş mühimmatı üreten

işçilerin grevlerinin patlak verdiği, Berlin'in Wedding ve Moabit semtlerinde kitlesel gösterilerin düzenlendiği, proleterler ve polis arasında ilk çatışmaların başladığı, tramvayların devrildiği ve alevlenen devrim ateşinin ancak Ebert ve suç ortaklarının utanç verici ihaneti ile güçlülükle söndürülebildiği zaman.

Ama sonra, Kasım 1918'de, dört buçuk yıl boyunca aldatılmış, büyük acılar çekmiş kitleler artık dizginlenemiyordu. Kasım ayının ilk günlerinde Kiel'de patlak veren denizci ayaklanması bir başlangıçtı. Belirli bir hedeften yoksun olsalar da denizciler, yönetimi ele aldılar ve kızıl bayrağı dalgalandırdılar. Bunu Hamburg ve Münih takip etti. Özellikle Hamburg'da ilk günden itibaren hareket açıkça proleter bir karaktere sahipti. Askerler ve denizcilerle kardeşleşen ve kısa süren proleter ayaklanmanın önderlik organı Hamburg devrimci İşçi ve Asker Konseyi'ni yaratan, tersane işçileriydi.

Hamburg'u 9 Kasım'da Berlin izledi. On yıl önce bugün, Spartaküs Birliği ve Karl Liebknecht öncülüğünde işçiler kışlalara yürüdüler, silahlara el koyarak askerlerle birleştiler. Sarayın, Reichstag'ın (Alman parlamento binası), Berlin'in üzerinde kızıl bayraklar dalgalanıyordu. Bu arada, tam da II. Wilhelm'in son savaş başbakanı Prens Max von Baden ve imparatorluk bakanları Scheidemann ve Gustav Bauer'in ikamet ettikleri

aynı başbakanlık binasında, şimdi artık Ebert-Scheidemann-Landsbergler boy gösteriyordu. Daha 9 Kasım sabahı bile *Vorwärts*'te, işçileri sükunete ve fabrikalarda kalmaya çağıran bu aynı kişiler, daha dört gün önce arkadaşları Noske'yi Kiel'e denizci isyanını boğmak için gönderen, gece gündüz "dayanmak" ve savaş kredilerini onaylamak için çağrıda bulunan, daha bir hafta önce II. Wilhelm'i ve 9 Kasım'da bile Hohenzollern hanedanının tahtını korumaya çalışan proleter devrimin bu can düşmanları, şimdi de sallantılı ve tutarsız USP önderleri ile beraber "devrimci hükümeti" ilan ediyorlardı.

Durum neydi? Dünya proletaryasının lideri Lenin'in, proletarya iktidarının kurulması için öngördüğü nesnel koşullar oluşmuştu. Sermaye sınıfı ve onun devlet aygıtı, 1. Emperyalist Dünya Savaşı'nda uğradıkları hezimet sonucu, yönetemez hale gelmiş, polis ve ordu devrime karşı direnme gücünü yitirmiş bulunuyorlardı. Generallerin iradesine kalmış olsaydı, 9 Kasım'da kitlelerin Berlin sokaklarına

inmesini önlemek için makinalı tüfekler devreye girecekti. Zaten makinalı tüfekler, resmi binalarda, bodrum katlarında ve koridorlarda günler öncesi kullanıma hazır hale getirilmişti. Ancak onu proleter devrime karşı kul-

lanmaya istekli askerler yoktu piyasada.

Öte yandan, dört buçuk yıllık savaşın yarattığı korkunç kriz, bunun egemen sınıflar cephesinde ve öncelikle küçük-burjuva katmanlar üzerinde yarattığı tahribat, proleter devrimin zaferi için bir ek önkoşulun daha oluşmasına neden olmuştu. Küçük-burjuva kitleleri,

köylüler, zanaatkârlar ve küçük esnaf, monarşist ve Prusya artıkları bir yana, artık kapitalist burjuvazinin bile sadık destekçileri değillerdi. Olup bitenden artık bıkmışlardı. İşçilerin mücadelesine karşı çıkmak bir yana, onu desteklemeye hazırdılar.

Ya işçi sınıfının kendisi? Üniformalı proleterler, savaş sanayisinin kadın işçileri ve kimyasal silah fabrikaları cehenneminde çalışanlar, ezici bir çoğunlukla proleter devrimin saflarında yerlerini almışlardı. Hedef, sadece bu eşi ve benzeri olamayan savaşı sonlandırmak değildi. Buna ulaşma yolu konusunda belirsizliklere ve bulanıklıklara rağmen, Alman işçilerinin çoğunluğuna egemen düşünce, bütün bir kapitalist sistemin alt edilmesi, iflas eden burjuva toplumun yıkıntıları üzerinde sosyalizmin inşa edilmesi idi.

Böylece, nesnel sınıf durumu ve güç dengesi ölçülerine göre, koşullar Alman devriminin zaferi için olgunlaşmıştı. 9 Kasım'da işçiler, militarizmin panzerlerini ele geçirdiklerinde, devrimci mücadele iradesi ve cesaretleriyle gerçekleştirdikleri devrimin getirdiği gururu taşıyorlardı.

Ne yazık ki 9 Kasım'daki kazanımları ellerinden alınarak, Alman proleter kitleleri bir kez daha aldatıldılar. Yenilen burjuvazi gücünü toparlayarak, paralı askerleri Noske ve diğer sosyal-demok-

Buna ulaşma yolu konusunda belirsizliklere ve bulanıklıklara rağmen, Alman işçilerinin çoğunluğuna egemen düşünce, bütün bir kapitalist sistemin alt edilmesi, iflas eden burjuva toplumun yıkıntıları üzerinde sosyalizmin inşa edilmesi idi.

Devrimi'nin doğuşu

Ernst Thälmann

rat cellatlarla el ele, kanlı kılıçlarıyla oluk oluk proleter kanı akıtarak, Alman proletaryasının özgürlük arzusunu ve mücadelesini bastırdılar. Karl Liebknecht ve Rosa Luxemburg katledildi. Onlarla beraber Leo Jogiches, Levine, Sylt ve daha yüzlercesi, binlerce ve binlercesi, her biri görevi başında, tıpkı Karl ve Rosa gibi, sınıfın davası için canı dahil her şeyini veren proleter devrimin isimsiz kahramanları. Hepimiz, Alman proletaryası ve dünya proletaryası, onların anısını sarsılmaz sadakatle koruyacağız.

Nasıl oldu da proleter devrimin zaferi için, güçler dengesi dahil, var olan bunca koşula rağmen, çürümeye yüz tutmuş burjuvazi, kırık, dökük güçlerini toparlayabildi ve proletaryayı alt edebilmesi mümkün olabildi?

Alman devriminin 1918'deki, Ocak 1919 çatışmalarındaki, 1920 Kapp darbesi sonrası çatışmalardaki, Mart 1921 çatışmalarındaki ve nihayet Ekim 1923'te son devrimci dalgadaki trajedisi, olgunlaşmış nesnel devrimci koşullar ile Alman proletaryasının öznel zayıflığı arasındaki çelişkidir, yani hedefini bilen bir Bolşevik partinin eksikliğinden kaynaklanıyordu.

Kitleler 1918/1919 başında savaşımaya hazırды. Ancak proletarya, kavgayı örgütleyecek, eli kanlı köpek Noske, yarıdakıları Ebert ve Scheidemann, bilimum generalleri ve beyaz orduları proletaryanın demir yumruğu ile ezerek yok edebilecek öncüsünden yoksundu.

Ne devrimci öngörü, ne de Spartakist Birliği'nin liderlerinin, partimizin katledilen kurucularının eşsiz kahramanlığı, devrimci deneyimin ateşinde çelikleşmiş öncü müfrezenin yerini doldurabilirlerdi. Bu nedenle Karl Liebknecht ve Rosa Luxemburg, barbarca sosyal-demokrat karşı devrimin, Noske, Ebert, Scheidemann ve onların paralı katillerinin kurbanı oldular. Kurbanı oldular çünkü Alman proletaryasının eline, Rus proletaryasını zaferle götüren silahı, Bol-

şevik bir partiyi veremediler.

Her şeye rağmen! Bu sözlerle Karl Liebknecht, kanlı karşı devrimin zafer gününde ve ölümünden bir gün önce, yeni kurulan Komünist Partinin (KPD) merkez yayın organı *Rote Fahne*'de yaptığı mücadele çağrısını, devrimci bir bağlılık ve kararlılıkla noktalıyordu.

Her şeye rağmen! Alman proletaryasının devrimci öncüsü, Karl Liebknecht'in

mirasını bu sloganla devraldı ve geliştirdi: Alman işçi hareketinin geçmişteki tüm sosyalist mücadelelerinin mirasını; muzaffer proleter devrimin devletiyle, SSCB ile en yakın ittifak çabasının mirasını; bitmek tükenmek bilmeyen ve her yenilgiden sonra Almanya devrimi ve Sovyet Almanya'sı için tekrar canlanan devrimci mücadele mirasını...

9 Kasım 1918'den on yıl sonra; devrimci mücadelelerin ilk evresi sonrasında, 1919-1923 arasında döne döne şiddetli bir biçimde gelişen devrimci durumun ardından, 1923 Ekim'inde hâlâ olgunlaşmamış olan partimiz ve o dönemki

-Brandler ve Thalheimer- liderliğinin ciddi hataları nedeniyle burjuva karşı-devrimin ve sosyal-demokrat ihanetin son bir zafer kazanmasının ardından, kapitalizmin belli bir istikrar döneminin geldiğini görüyoruz.

Fakat devrimci dalgalanmalarda olduğu gibi belirli bir durgunluk döneminde de Alman işçi sınıfının devrimci hareketi asla yerinde saymadı. Partimizin kendini anlama, açıklama ve olgunlaşma sürecinde zayıf yönleri ve hataları aşıldı. Dünyada ilk defa devrimi proletarya önderliğinde zaferle ulaştırmış partinin, Lenin'in partisinin öğreticiliğinde, Almanya komünist hareketi de büyük bir açıklığa, Bolşevik bilince ve daha üst düzeyde olan devrimci deneyimlere kavuşmuştur.

Bir yanda on yıl boyunca Alman sermayesinin daha önce eş benzeri görülmemiş açlık saldırısı eşliğinde Alman proletaryasına dayatılan kölelik, yoksulluk ve onursuzluk; diğer taraftan on bir yıldır Rus proletaryasının zaferle taçlanan ayaklanması, on bir yıllık işçi iktidarı, proletarya diktatörlüğü ve sosyalist inşanın ölçsüz kazanımları görülüyor. Bu on yıl Alman proletaryası için boşa geçti denilemez; zira bu on yılda, gelmekte olan Alman devriminin öncü müfrezesi, Alman Sovyet Cumhuriyeti için savaşan Komünist Partisi yaratıldı.

Alman devriminin doğumdan sonraki ilk on yılı sona eriyor ve yeni bir devrimci dönemin başlangıcı önümüzde duruyor. Avrupa ve özellikle Almanya'daki milyonları kapsayan mücadeleler çürüten lanetli kapitalist sistemden kurtulmanın yolunu gösteriyor. Mücadele içindeki on binlerce tersane işçisinin ve Ruhr Havzasındaki yüz binlerce maden işçisinin kapitalizmin açlık kamçısına karşı ayağa kalkması, yeni bir duruma ve buna paralel olarak, emperyalist güçlerin dış çelişkilerinin keskinleşmesinden kaynaklanan, dünya proletaryasının sosyalist anavatanı SSCB'yi tehdit eden, giderek de tırmanan emperyalist savaş tehlikesine işaret ediyor.

Sınıf çelişkilerinin keskinleştiği, emperyalist savaş tehlikesinin giderek arttığı bu yeni dönemde, biz Alman komünistleri olarak, proletaryanın ve devrimin kahramanlarına, Karl Liebknecht ve Rosa Luxemburgların ve Lenin'in anısına bağlı kalacağımıza bir kez daha söz veriyoruz: Her şeye rağmen!

9 Kasım 1918'in onuncu yıldönümünde Alman Komünistleri olarak, 9 Kasım 1918'i hedefine vardıracağımıza, proletarya diktatörlüğünü, Alman Sovyet Cumhuriyeti'ni, burjuva-kapitalist Almanya'nın yıkıntıları üzerine inşa edeceğimize söz veriyoruz.

Rote Fahne (9 Kasım 1928)

Alman devriminin 1918'deki, Ocak 1919 çatışmalarındaki, 1920 Kapp darbesi sonrası çatışmalardaki, Mart 1921 çatışmalarındaki ve nihayet Ekim 1923'te son devrimci dalgadaki trajedisi, olgunlaşmış nesnel devrimci koşullar ile Alman proletaryasının öznel zayıflığı arasındaki çelişkidir, yani hedefini bilen bir Bolşevik partinin eksikliğinden kaynaklanıyordu.

Bir burjuva tarihçinin kaleminden...

Alman Devrimi ve sosyal demokrat ihanet

William L. Shirer

Zafer kazanmış Batılı İtilâf ülkelerinde yaşayan insanların çoğu 9 Kasım 1918'de Berlin'de cumhuriyet ilânını Alman halkı ve ulusu için yeni bir çağın başlangıcı saydılar. Woodrow Wilson, ateşkes anlaşmasından önce yolladığı notalarda, Hohenzollern militarist istibdadının kaldırılması için baskı yaptı. Ve Almanlar da bu isteğe uymayı istemeye istemeye zorunlu saydılar. Kayzer, tahtından feragat etmeye ve kaçmaya zorlandı. Krallık dağıldı. Almanya'daki hanedanların hepsi hemen tahtlarından indirildi ve bir cumhuriyet hükümeti kuruldu.

Ama bu bir rastlantıyla oldu! Friedrich Ebert ile Philipp Scheidemann'ın liderliğindeki sosyal demokrat çoğunluğu Başbakan Prens Max von Baden'in istifası üzerine, 9 Kasım öğleden sonra, Berlin'de *Reichstag*'da toplanmıştı. Ne yapacaklarını bilmiyorlardı. Prens Max yalnızca Kayzer'in tahtından feragat ettiğini bildirdi. Saraç olan Ebert, Wilhelm'in çocuklarından birinin -sefih Veliaht olmamak şartıyla- Kayzer'in yerine geçeceğini düşünüyordu. Ebert İngiliz usulü meşrutiyete taraftardı. Sosyalistlerin lideri olduğu halde sosyal ihtilâl istemezdi. Bir defasında, "Sosyal ihtilâlden, günahattan iğrenir gibi iğrenirim" demişti.

Ama Berlin'in havası ihtilâl kokuyordu. Genel bir grev başkenti felce uğratmıştı. *Reichstag*'ın birkaç sokak ötesinde, geniş Unter den Linden caddesinin aşağılarında Spartakistler, başlarında sol sosyalistlerden Rosa Luxemburg ile Karl Liebknecht, Kayzer'in sarayındaki merkezlerinde bir Sovyet cumhuriyeti ilân etmeye hazırlanıyorlardı. *Reichstag*'daki sosyalistler bu haberi alır almaz şaşkına döndüler. Spartakistleri önlemek için hemen bir şey yapılmalıydı. Scheidemann'ın aklına bir fikir geldi. Arkadaşlarına danışmadan Koenigsplatz'a bakan pencereyi açtı, orada toplanan büyük halk yığınlarına, sanki o sıra aklına gelmiş gibi, cumhuriyeti ilân ediverdi! Saraç Ebert hiddetinden deliye dönmüştü. Hohenzollern'leri kurtaracağını umuyordu o.

Böylece Alman Cumhuriyeti rastgele doğdu. Sosyalistler sağlam cumhuriyetçiler olmadıktan sonra tutucular hiç olamazlardı. Üstelik tutucular bunun sorumluluğunu da üstlerine almadılar. Ludendorff ve Hindenburg gibi ordu li-

derleriyle birlikte, iktidara geçmekten çekinen sosyal demokratların önüne iktidarı itiverdiler. Böylece teslimin ve barış antlaşmasının imza sorumluluğunu bu demokrat işçi sınıfı liderlerine yüklediler. Böylelikle, yenilmenin, kaybedilmiş bir savaşla zorla kabul ettirilmiş bir barışın Alman halkında yarattığı ızdırabın suçunu onların üstüne atmış oldular. Bu, küçük bir çocuğun bile farkına varabileceği basit bir oyundu. Ama Almanya'da işe yaradı. Cumhuriyetin karayazısını daha başlangıçta çizdi.

Böyle olmayabilirdi. 1918 Kasım'ında bütün iktidarı elinde bulunduran sosyal demokratlar, sağlam bir demokratik cumhuriyetin temellerini çarçabuk atabilirlerdi. Ama bunu yapabilmek için Hohenzollern imparatorluğunu destekleyen ve demokratik Almanya'ya dört elle sarılmayacak olan kuvvetlerin tamamıyla ortadan kaldırılması ya da devamlı baskı altında tutulması gerekirdi. Demokratik Almanya aleyhine çalışanlar, Junker derebeyleri ile öteki yüksek sınıflar, büyük kartelleri yöneten sanayi kralları, savaştan dönmüş silahlı hür taburlar (Freikorps), imparatorluk zamanının yüksek memurları, ve hepsinin üstünde, askerî sınıf ve Genel Kurmay üyeleri idi. sosyal demokratların, artık hiçbir işe yaramayan ve iktisadî olmayan büyük malikânelerin çoğu ile sınaî tekelleri ve kartelleri parçalamaları, devlet bürokrasi makinesini, adalet cihazını, polisi, üniversiteleri ve orduyu, yeni demokratik rejime bağ-

lıkla ve namuslarıyla hizmet etmeyecek olanlardan temizlemeleri lâzımdı.

Almanların öteki sınıflarındaki yerleşik otorite karşısında boyun eğme huyunu kapmış olan ve çoğu iyi niyetli sendikacılardan oluşan sosyal demokratlar bunu yapamazlardı. Bunları yapacakları yerde, otoriteyi, modern Almanya'da her zaman hâkim olmuş olan bir kuvvete, yani orduya bırakmaya başladılar. Ordu savaş alanlarında yenilmişti, ama anayurtta hâlâ ayakta duracağını ve ihtilâli yeneceğini umuyordu. Bu amacına varmak için de süratle ve cesaretle harekete geçti.

Cumhuriyet ilân edildikten birkaç saat sonra, 9 Kasım 1918 gecesi, Berlin'deki Başbakanlık bürosunda Ebert'in telefonu çaldı. Çok özel bir telefonda bu. Çünkü Spa'daki Yüksek Komutanlık Karargâhına özel ve gizli bir hatla bağlanmıştı. Ebert odasında yalnızdı. Telefonu açtı. Telefondaki ses, "Groener konuşuyor" dedi. Günün olayları sonunda çözülmekte olan Almanya'da siyasî kuvvet olarak ne kaldıysa isteksiz ellerine teslim edilen eski eyer yapıcısı heyecanlandı. General Wilhelm Groener, Karargâh Birinci Komutanı olarak, Ludendorff'un yerini almıştı. O sabah Spa'da, Feld-Mareşal von Hindenburg'un morali bozulduğunda, askerlerinin bağlılığına güvenemeyeceğini ve artık uzaklaşması gerektiğini Kayzer'e söyleyen oydu. Bu kahramanca hareketi yüzünden asker sınıfı onu hiçbir zaman affetmedi. Ebert ile Groener

1916'dan beri birbirlerine saygı duymazlardı. General o yıllarda savaş üretiminin başında bulunuyor, sosyalist liderlerle çok yakın işbirliği yapıyordu. Kasım'ın başında -birkaç gün önce- Berlin'de krallığın ve anayurdun nasıl kurtarılacağını beraberce konuşmuşlardı.

Anayurdun bu en kötü gününde gizli bir telefon hattı onları yine birleştirmişti. Sosyalist liderle Alman ordusunun ikinci gelen komutanı bir anlaşmaya vardılar. Bu anlaşmayı halk birçok yıllar öğrenemedi, ama anlaşma Alman ulusunun alinyazısını çizdi. Ebert, anarşiyi ve Bolşevizm'i bastırmayı, orduyu da bütün geleneğiyle yaşatmayı kabul etti. Bunun üzerine Groener, yeni hükümetin kendini toparlaması ve amacını gerçekleştirmesi için ordunun hükümete yardımcı olacağına söz verdi.

Ebert "Feld-Mareşal Hindenburg komutayı elinde tutmakta devam edecek mi?" diye sordu. "Feld-Mareşale lütfen hükümetin teşekküllerini bildiriniz" diye de ekledi Ebert.

Alman ordusu kurtulmuştu. Ama Cumhuriyet daha birinci gününden kaybedilmişti. Groener ile birkaçı dışında, generaller Cumhuriyete hiçbir zaman bağlılıkla hizmet etmediler. Sonunda, başlarında Hindenburg olmak üzere, hükümeti Nazilere teslim ederek Cumhuriyete ihanet ettiler.

O sırada Rusya'daki olaylar Ebert ile sosyalist arkadaşlarının elbette ki hiç akıllarından çıkmıyordu. Almanya'nın Kerenski'si olmak istemiyorlardı. Yerlerini Bolşeviklere kaptırmak niyetinde değillerdi. Almanya'nın her yanında, Rusya'da olduğu gibi Asker ve İşçi Komiteleri doğuyor ve iktidarı ele alıyorlardı. Bu gruplar, 10 Kasım'da, başlarına Ebert'i getirerek bir Halk Temsilciler Kurulu seçmiş ve Almanya'yı bir süre yönetmeye kalkışmışlardı. Aralık ayında Berlin'de Birinci Alman Sovyet Kongresi toplandı. Bütün yurttaki işçi ve Asker Komitelerinden gelen delegeler Hindenburg'un atılmasını, muvazzaf ordunun kaldırılmasını, onun yerine sivil bir muhafız örgütü kurulmasını, subayların erler tarafından seçilmesini ve bu örgütün, kurulun yüksek otoritesi altında bulunmasını istediler.

Hindenburg ve Groener için bu kadarı fazlaydı. Sovyet kongresinin yetkisini tanımadılar. Ebert de kongrenin aldığı ka-

rarları uygulamak için hiçbir şey yapmadı. Ama, ölüm-kalım durumunda olan ordu, desteklemeyi vadettiği hükümetten daha olumlu hareketler istedi. Noel bayramına iki gün kala, o sırada komünist Spartakist'lerin yönetiminde bulunan Halk Deniz Piyade Tümeni, Wilhelmstrasse'yi işgal etti. Başbakanlık binasına girdi ve telefon hatlarını kesti. Ama ordu karargâhı ile Başkumandanlık arasındaki gizli hat yerinde kalmış ve Ebert bu hatları yararlanarak yardım istemişti. Ordu, Postdam garnizonunun hükümeti kuraçığını vaadetti. Ancak, askerler gelmeden âsi bahriyeliler İmparator Sarayının ahırlarındaki karargâhlarına döndüler. Burası hâlâ Spartakist'lerin elindeydi.

Başlarında Almanya'nın büyük siyasî propagandacılarından Karl Liebknecht ile Rosa Luxemburg'un bulunduğu Spartakist hareketi, bir Sovyet cumhuriyeti istemekte devam ediyordu. Spartakistlerin Berlin'deki silâhlı kuvvetleri gün geçtikçe artmaktaydı. Noel gecesi Postdam'dan gelen muvazzaf askerlerin Deniz Piyade Tümenini imparatorluk ahırlarından almak için yaptıkları teşebbüs kolaylıkla püskürtüldü. Hindenburg ile Groener, Ebert'i, aralarındaki anlaşmaya uyarak Bolşevikleri bastırmaya zorluyorlardı. Sosyalist lider bunu elbette ki memnunklukla yapacaktı. Noel'den iki gün sonra Gustav Noske'yi Millî Savunma Bakanı atadı. Yeni bakan, kendisini tanıyanların umutlarını boşa çıkarmadı.

Noske bir kasap ustasıydı. Sendika hareketinde ve Sosyal Demokrat Parti saflarında yükselmiş, 1906'da Reichstag'a girmiş, partide askerî işler uzmanı olarak çalışmıştı. Koyu bir milliyetçi ve kuvvetli bir adam olarak tanınmıştı. Kasım ayının ilk günlerinde Prens Max von Baden, onu Kiel'deki donanma isyanını bastırmakla görevlendirmiş ve o da bu işi becermişti. İri yarı, geniş çeneli, kuvvetli fizik yapısı olan, enerjik bir adamdı. Düşmanlarının söylediklerine göre, her kasap gibi, onun da zekâsı biraz kıttı. Savunma Bakanlığına atandığı gün şunları söyledi: "İnsan dediğin tazı gibi olmalı."

1919 Ocak ayının ilk günlerinde yumruğunu indirdi. 10 Ocak ile 17 Ocak arasında -Berlin'de bir süre bu haftaya "Kanlı Hafta" adı verildi- Noske'nin emriyle General von Luettwitz (sonradan Kapp darbesinin mimarı!) komutasındaki Daimî Ordu birlikleri ve kurtarıcılar Spartakistleri ezdi. Rosa Luxemburg ile Karl Liebknecht yakalandılar ve Süvari Muhafız Tümeninin subayları tarafından öldürüldüler. (...)

(Nazi İmparatorluğu, Doğuşu-Yükselişi-Çöküşü, 1. Cilt, İnkılap Kitabevi, 1992, s. 80-84)

Not: Metnin içeriğine uygun düşen başlığı biz koyduk - Kızıl Bayrak

ABD emperyalizmi Ortadoğu'da yeni hesaplar peşinde!

Afganistan işgaliyle Büyük Ortadoğu Projesi'ni (BOP) uygulamaya başlayan ABD emperyalizmi, Irak işgali, Lübnan'a saldırı, Suriye savaşı ile süreci hızlandırmaya çalıştı. Esas hamle ise İran'a saldırı ile yapılacaktı. Oysa 18 yıl sonra varılan nokta, hedeflenenden çok farklı.

Irak savaşıyla bataklığa saplanan ABD'nin 2006'da Lübnan'a saldırttığı İsrail de hezimete uğradı. "İlimli İslam" modeli olarak imal edilen AKP'yi Ortadoğu halkları elinin tersiyle bir kenara itti. Suriye'de dinci-Amerikancı bir iktidar kurmak için cihatçı çetelere yapılan yatırımdan bir sonuç alınamadı. Sonunda Suriye'den çekilme süreci fiilen başladı.

İçeride siyonist lobiyi, Ortadoğu'da işbirlikçileri yatıştırmak için bazı tavizler verilse de, Trump kararını geri almadı. Tartışmalara, gerilimlere ve istifalara rağmen, Suriye'den çekilmenin önümüzdeki günlerde başlayacağı resmen ilan edildi.

Bu çekilme elbette ABD ile işbirlikçilerinin Suriye'yi ve Ortadoğu halklarını rahat bırakacakları anlamına gelmiyor. Kanlı ellerini bölgeden çekmeyecekleri yeterince açık.

AFGANİSTAN TALİBAN'A "EMANET"!

2001'de Afganistan'a vahşi bir işgal saldırısı gerçekleştiren ABD, bu yoksul ülkeyi yakıp yıksa da emellerine ulaşamadı. Bunun çarpıcı göstergesi, Washington'daki savaş ağalarının Taliban'la anlaşmaya varmak için pazarlık yaptıklarını resmen açıklamalarıdır.

Afganistan işgaline "Özgürlük Koruması Operasyonu" adını veren ABD, binlerce askerini bu ülkenin üzerine salmış, savaş aygıtı NATO'yu suçuna ortak etmiş, Türk devleti ile batılı emperyalistleri de Afganistan halklarının celladı haline getirmişti.

İddiaya göre işgalin amacı, 11 Eylül 2001 New York saldırılarının sorumlusu olan CIA yetiştirmesi Usame bin Ladin'i yakalamaktır. Gerçekte ise BOP fiilen uygulamaya konulmak isteniyordu. ABD ile suç ortakları Afganistan'ı yakıp yıkmak konusunda büyük bir "başarı" gösterdiler, büyük katliamlar gerçekleştirdiler. Buna rağmen başkent Kabil'e bile tam hakim olmadılar.

Uzun yıllara yayılan ve bataklığa dönüşen Afganistan işgali, ABD'yi Taliban'ın kapılarını arşınlamak zorunda bıraktı. Katar emiri aracılığıyla Taliban'la bağlantı kuran Trump yönetimi, Amerikalılara "askerlerimiz yakında eve dönüyor" müjdesini verdi. Taliban'la anlaşmaya varan ABD, 18 ay içinde işgalci askerlerini çekme vaadinde bulundu. Küstah dünya jandarması için bu tam bir fiyaskoydu.

IRAK'TA İSTENMEYEN GÜÇ

Trump yönetimi ilkin Suriye'den, ardından Afganistan'dan çekilme planları yaparken, Irak'taki siyasi partilerin çoğu ile Haşd eş Şabi bünyesindeki silâhlı güçlerden "Yankee go home" sesleri yükselmeye başladı. Değme Amerikancılar bile, ABD'nin işgalci askerlerinin Irak'ta kalmasını açıkça savunamıyorlar.

Bu arada Bağdat'a "ilan edilmemiş" bir ziyaret gerçekleştiren ABD Savunma Bakanı Patrick Shanhan (Suriye'den çekilme kararına tepki gösteren bakan istifa ettikten sonra bu görevi vekaleten yürütüyor), Irak'ta yükselen ABD karşıtı eğilimle baş etmenin yollarını arıyor. Ve kil bakanın Irak hükümetiyle yaptığı görüşmelerin sonucu belli olmasa da işinin kolay olmadığı kesin.

Hükümette etkili bazı siyasi partiler dahil Trump yönetimi, ABD'nin varlığından

duyulan rahatsızlığı açıkça dile getiriyor. Askeri ve siyasi olarak güçlü Haşd eş Şabi bileşeni silâhlı örgütler, Amerikan askerleri çekilmezlerse, onları zorla çıkaracaklarını ilan ediyorlar. Dolayısıyla, ABD'nin işgalci kuvvetlerini uzun süre bu ülke topraklarında tutması kolay görünmüyor.

"SİYONİST-SÜNNİ KOALİSYON" KİMİ KURTARACAK?

Uzun yıllar emperyalist kapitalizmin jandarmalığını sürdüren ABD, artık bu rolü oynamakta zorlanıyor. Nüfuz alanlarının daralması, Çin, Rusya gibi yeni emperyalist güçlerin yükselişi, AB emperyalistlerinin ABD'den bağımsız tutum geliştirme girişimleri vb...

ABD'nin Ortadoğu'daki güçlerinin önemli bir kısmını çekmeye başlaması, efendilerinin teskin edici açıklamalarına rağmen, siyonistler ile Körfez şeyhlerini kaygılandırıyor. İşbirlikçilerini yatıştırmaya çalışan Trump yönetimi, "siyonist-sünni" bir eksen oluşturmak için çaba harcıyor. Bu bağlamda işbirlikçilerini 15 Şubat'ta Polonya'nın başkenti Varşova'da toplamaya hazırlanıyor.

Anlaşılan o ki, ABD bölgedeki uşaklarına, "ortak bir askeri güç oluşturun, 'ortak çıkarlarımız' için bekçilik yapın" diyor. İşbirlikçi rejimlerin esas dayanağı ise ABD savaş aygıtıdır. Yani tarafların beklentileri farklıdır. İşbirlikçiler ABD'den korumaya beklerken, Trump yönetimi onları Ortadoğu politikasının aparatları olarak kullanmak istiyor.

Bu durumda, Varşova toplantısından "siyonist-sünni" bir pakt çıkması kolay görünmüyor. Bununla birlikte ABD ile işbirlikçilerinin kirli planları bölge halkları için ciddi bir tehdit oluşturuyor.

Sarı Yelekliler hareketi

3. ayını geride bırakıyor

Fransız sermaye devletinin dümenindeki Macron ve hükümetine karşı "Sarı Yelekliler" ilk kez 17 Kasım 2018'de sokaklara çıkmışlardı. Ağır vergilere karşı alım gücünün yükseltilmesi, sosyal adalet-sosyal devlet talepleriyle başlayan eylemler üçüncü ayında tüm kararlılığını koruyor. Kamuoyu yoklamalarına göre halkın %77'sinin de desteğine sahip.

Fransız sermaye devleti kapitalist tekelin çıkarları için işçi ve emekçilerin tarihi kazanımlarına karşı son yıllarda saldırıların dozunu arttırmıştı. Çalışma yasalarında, emeklilik, vergi, işsizlik ve sosyal yardımlarda, eğitim ve sağlıkta "reform" adı altında peş peşe gasplar gündeme geldi. Son aşamada Macron eliyle uygulanmak istenen bu politikalarla, kazanılmış haklar birer birer yok edilmeye çalışılıyor. İşçi ve emekçilere işsizlik ve yoksulluk, gençliğe ise geleceksizlik dayatılmak isteniyor. Artık dayanılmaz hale gelen bu neo-liberal politikalar, işçi ve emekçilerin sarı yelekleri ile başlattıkları kitle hareketini tetikledi.

Bir diğer etken de genel olarak küresel kapitalist kriz ve sermaye hareketiyle ilgiliydi. Sermaye devletinin de desteğiyle son yıllarda delokalizasyon politikaları uygulandı, sermaye ucuz işgücünün olduğu ülkelere yöneldi. İşsizlik ve yoksulluk tırmanışa geçti. Yıllardan beridir süren kapitalist kriz koşullarında başta küçük yerleşim yerleri olmak üzere ülke genelinde alım gücü düştü. Yeni vergi politikaları bunu iyice ağırlaştırdı. Emekçileri yoksulluğa ve açlığa iten reformlara karşı tepkiler eylemlere ve isyana dönüştü. Otoyollarda, şehir giriş ve çıkışlarında, döner kavşaklarda devam eden blokaj ve direnişlere karşı devletin sergilediği tahammülsüzlük ve saldırılarına rağmen eylemler bugüne kadar devam etti. Ağır vergilere karşı alım gücünün yükseltilmesi için başlayan eylemler ilk günkü öfke ve kararlılığa sahip. Emekçiler insanca yaşamaya yetecek ücret, işsizlik ödeneklerinin, emeklilik maaşlarının, sosyal ödeneklerin yükseltilmesi, temel gıda maddelerinde vergilerin kaldırılması, adil vergi sistemi, eğitim ve sağlığa daha fazla bütçe ayrılması gibi demokratik taleplerinden vazgeçmiyorlar.

Fransa genelinde kitlesel katılımlarla gerçekleşen Cumartesi eylemleri, devlet terörüyle bastırılmak isteniyor. Sermaye

devleti her defasında şiddetin dozunu daha da artırıyor. Eylemlerin başladığı günden bugüne kadar LBD 40 Flash Ball silahı ile 129'u ağır olmak üzere 2 binden fazla kişi yaralanırken, 20 kişinin ise bir gözünü kaybettiği belirtiliyor. TNT içeren gaz bombalarıyla (GLI-F4) da ağır yaralanmalar olurken, 9 Ocak (13. Cumartesi) eyleminde 5 eylemci elini kaybetti. Avrupa'nın Fransa haricindeki ülkelerinde kullanılmayan bu tür silahların sadece savaş durumunda kullanıldığı belirtiliyor.

Açıkçası sermaye devleti Fransa halkına, işçi ve emekçilere, öğrencilere resmen savaş açmış durumda. Zırhlı araçların, CRS toplum polislerinin yanı sıra kriminal şubeye bağlı binlerce sivil polis, atlı birlikler ve Voltigeur denilen motorize ekipler terör estirmekte ve şiddette sınır tanımıyorlar. Eylem alanında yaralılara müdahale eden Street Medic (ilkyardım) gönüllülerine dahi gaz bombaları ve LBD 40 ile saldırmaktan geri durmuyorlar. Saldırıları görüntülemeye çalışan bağımsız basın çalışanları da polisin sürekli hedefi durumundalar.

İnsan Hakları Derneği, CGT ve SUD-Solidaire sendikaları, avukatlar ve sağlık emekçileri bu silahların kullanımının yasaklanması için Paris İdari Mahkemesi'ne başvuru yapmış ve bu başvuru reddedilmişti. Ardından Danıştay, LBD 40 Flash Ball silahının kullanımını geçtiğimiz günlerde onayladı. 25 gram TNT içeren GLI-F4 patlayıcıları için stokların 2021 yılına kadar bitirilmesi bekleniyor.

Eylemlere karşı azgın devlet terörü sürerken, iki aylık bilançoda 7 bin gözaltı, bin tutuklama oldu, 2 bin kişi yaralandı. Polis ve adli baskı da yeterli bulunmadığı içindir ki şimdi de işçi ve emekçilerin,

gençliğin bilgi edinme hakkı gasp ediliyor. Basın alenen tehdit ediliyor. "Loi anti casseur" yasası ile de toplantı ve gösteri özgürlüğü gasp edilmek isteniyor. Yeni yasada istihbarat birimleri tarafından belirlenen kişilerin eylemlere katılımının önceden yasaklanması, izinsiz gösterilere katılma, maske, deniz gözlüğü, fular-puşi taşınması, yüzlerin kapatılması vb. konularda birçok yasak ve ceza yer alıyor. Şimdiden belirli kişiler izinsiz eylem düzenlemek, çağrı yapmak, katılmak gibi suçlamalarla karakollara ve mahkemelere çağırılıyor.

Eylemlere yönelik baskı ve tehditler sürerken, Sarı Yelekliler üç ay gibi kısa bir zamanda mahalle-semt, şehir, bölge ve ulusal kurullarını işler hale getirdiler ve ilk genel kurullarını Fransa genelinden yüzlerce delegenin katılımıyla 26-27 Ocak günü Commercy'de gerçekleştirdiler. Kurul açıklamasında "İsyanımız topluma yönelik haksız, acımasız, derin şiddet, güvencesizlik ve sefalet içeren dayatmalara, hayat pahalılığına dur demek içindir" deniliyor ve artık böyle gitmesine izin verilmeyeceği belirtiliyor. Açıklamada ücretlerin derhal arttırılması, herkese koşulsuz eşit eğitim, sağlık, kamu hizmeti, sağlıklı konut ve barınma talepleri yer alıyor. Polis şiddetine de değinen, buna boyun eğilmeyeceğini dile getiren açıklama, "Yaşasın halk için halkın yönetimi!" şiarıyla son buluyor. Yerel yapılar arası genel kurulun ikincisi ise Saint Nazaire'de 5-6-7 Nisan günü gerçekleşecek.

Sarı Yelekliler platformlarında ısrarla değinilen konulardan biri de ırkçılığın ön plana çıkarılarak hareketin bölünmek istenmesidir. Açıklamalarda dil, din, ırk ve

renk ayrımcılığı yapmak isteyenlere fırsat verilmemesinin önemine sıkça değiniliyor. Nitekim Paris, Lyon, Toulouse kentlerinde faşistler kortejlerden uzaklaştırıldı.

SENDİKA CEPHESİ

İşçi sendikalarından demiryolunda örgütlü SUD-Rail ve postanelerde SUD-PTT çalışanları ilk günlerden itibaren eylemlerde yer aldılar. CGT sendikası ilk başta mesafeli kalsa da bazı yerelerde "Sarı Yelek-Kırmızı Yelek" dayanışması eylemleri gerçekleştirdi. Son üç haftada gerçekleşen Sarı Yelekliler eylemlerine CGT-Paris tarafından oluşturulan kortejlerle katılım sağlandı. Sendika korteji eylemlerde coşkuyla karşılandı.

Öğrenci sendikaları da başından beri eylemleri destekliyorlar. Eğitimde planlanan gerici reformlara karşı öğrencilerin, işçilerin, emekçilerin, işsizlerin ve emeklilerin kazanmaları için mücadele birliğinin önemini vurguluyorlar. Önümüzdeki günlerde lise ve üniversiteler arası ortak mücadele hattının örülmesi için genel kurul gerçekleştirilecek.

Sarı Yelekliler eylemlerde süresiz genel grev çağrıları da yükselttiler. CGT sendikası Sarı Yeleklilerin blokaj ve sokak eylemlerinin meşru olduğunu dile getirdiği bir açıklamayla genel grev çağrısını sahiplendi ve genel grev 5 Şubat'ta hayata geçirildi. Fransa genelinde 200 noktada gerçekleşen eylemlere 300 bin işçi emekçi ve gencin yanı sıra Sarı Yelekliler de katıldı.

Bu arada postane, eğitim, sağlık, enerji, vergi daireleri, yaşlılar yurdu (EHPAD) gibi birçok yerde, değişik meslek dalında, değişik yerelerde ücretlerin arttırılması, çalışma koşullarının iyileştirilmesi, işten atmaların durdurulması, daha fazla personel gibi taleplerle aylardır grev ve direnişler sürüyor.

Şüphesiz kazanmak için işgal, grev, direniş çağrıları henüz tam olarak karşılık bulmuş değil. Fakat işçi ve emekçiler, emekliler, işsizler ve öğrenciler kapitalizmin krizinin bedelini artık ödemek istemiyorlar. "Hayatta kalmak değil, yaşamak istiyoruz!", "Böyle gitmeyecek!", "Kazanana kadar mücadeleye devam!" diye haykırıyorlar. Sarı Yelekliler ise işçilerin ve öğrencilerin çıkarlarının ortak olduğunu belirterek sendikaları süresiz genel greve çağırıyorlar.

Sömürü zincirlerini kırmak, karanlığı parçalamak için...

8 Mart'ta mücadele alanlarına!

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nün öngünlerindemiz. Ülkemizde ve dünyada emekçi kadınların yaşama ve çalışma koşulları günden güne ağırlaşıyor. Emperyalist-kapitalist sistemin her geçen gün ağırlaşan krizi, derinleşen sömürü, savaş ve saldırganlık politikaları, artan yoksulluk tablosundan en çok emekçi kadınlar etkileniyor.

Kapitalist sistemin yapısal bunalımının ürünü olan, tek adam rejimine dayalı AKP iktidarının daha da derinleştirdiği ekonomik kriz, işçi ve emekçiler üzerinde etkisini giderek daha fazla gösteriyor. İşsizlik, yoksulluk, sosyal hakların gaspı vb. saldırıların sonuçlarını en ağır biçimde yaşayanlar emekçi kadınlar oluyor. Kriz gerekçesiyle kapının önüne ilk onlar koyuluyorlar. Güvencesiz ve kuralızsız çalışmanın hâkim olduğu işlere yönlendiriliyorlar. Sınıf hareketinin zayıflığı koşullarında sosyal haklar bir bir tırpanlanıyor. Toplumsal bir sorumluluk olması gereken kreşler, öncelikle gasp edilen hakların başında geliyor. Kapitalist patronlar lehine yapılan düzenlemelerle sermaye bu yükten neredeyse tümüyle kurtulmuş durumda. Böylece emekçi kadınlar, kriz koşullarında işten atılmakla, güvencesiz ve kuraldışı işlere yönlendirilmekle kalmıyor, ev ve çocuk bakımı sorumluluğunu daha fazla omuzlamak zorunda kalıyorlar. Tırmanan zamlarla yoksulluğun daha da derinleşmesi, kadın emekçinin yükünü iyice ağırlaştırıyor.

Özetle, kapitalizmin ürünü olan ekonomik kriz kadın emekçileri daha fazla vuruyor, kadınlar üzerindeki çifte sömürüyü daha da ağırlaştırıyor.

Erkek egemen bakıştan ve dinin istismarından beslenen kapitalist sömürü düzeni, kadına yönelik cinsel baskı ve eşitsizliği de derinleştiriyor. Kadınların cinsel kimliğine dönük baskı ve saldırılarda artış yaşanıyor. Kadına yönelik şiddet 16 yıllık AKP iktidarı döneminde 14 kat artarken, çocuk istismarı da ürkütücü boyutlara ulaştı. Kadınların ne giyeceğinden kaç çocuk doğuracağına, kahkaha atmasından sokakta yürümesine kadar müdahale ediliyor. Bunlar yasalarla, fetvalarla, kolluk güçlerinin müdahaleleriyle birleşiyor. Toplumsal çürüme ve yozlaşma, kadınlar için çok daha ağır sonuçlar üretiyor.

Kapitalizmin krizinin ürünü neo-libe-

ral saldırıların yarattığı çok yönlü yıkım nedeniyle dünya ölçeğinde kadın emekçilerin çalışma ve yaşam koşulları her geçen gün kötüleşiyor.

Bu tablonun sonucu olarak dünyada ve ülkemizde kadınlar, sömürüye, baskıya, şiddete ve gericiliğe karşı seslerini yükseltiyorlar, sokaklara çıkıyorlar.

8 MART'IN TARİHSEL VE SINIFSA ÖNEMİ

8 Mart'ın kökeninde, Amerikalı doküman işçisi kadınların 1857 ve ardından 1886 yıllarında 10 saatlik işgünü, eşit işe eşit ücret, sendika ve oy hakkı talepleri için yürüttüğü mücadele ve can bedeli direnişler vardır. Amerikalı kadın işçilerin mücadelesini Avrupa'nın farklı ülkelerinde benzer taleplerle işçi kadınların mücadelesi izlemiştir. Kadın işçilerin talep ettiği pek çok hak, uluslararası işçi hareketinin mücadeleleri sonucu elde edilmiştir. Clara Zetkin'in önerisiyle, II. Enternasyonal'e bağlı II. Sosyalist Kadınlar Konferansı'nda 8 Mart, "Dünya Emekçi Kadınlar Günü" ilan edilmiştir.

Dünya ölçeğinde kadınların eşitlik ve özgürlük mücadelesinin sembolü haline gelen 8 Mart'ın tarihi, bugünün sosyalizme ve işçi hareketine ait olduğunu göstermektedir. Tarihsel kökeninde emekçi kadınların, çifte baskı, sömürü ve ezilmişliğin sorumlusu olan kapitalist sömürü düzenine karşı mücadeleleri yatmaktadır. Bunun içindir ki 8 Martlar emekçi kadınlara, özgür ve eşit bir yaşam için mücadele çağrısı olmaya devam etmektedir.

TALEPLERİMİZLE 8 MART'A!

Bu yıl da 8 Mart, her geçen gün ağırlaşan baskı ve sömürü koşullarına, kadınlara düşmanlıkta sınır tanımayan AKP iktidarının politikalarına karşı temel ve güncel taleplerimizi yükselteceğimiz bir gün olacaktır.

"Krizin faturasını patronlar ödesin!", "Eşit işe eşit ücret!", "İnsanca yaşamaya yetecek ücret!", "Herkes iş, tüm çalışanlara iş güvencesi!", "7 saatlik iş günü, 35 saatlik çalışma haftası!", "Tüm işyerlerine ücretsiz ve nitelikli kreş!", "Ev işleri ve çocuk bakımı toplumsallaştırılsın!", "Kadına yönelik şiddete son!", "Çocuk istismarına son!", "Toplumsal yaşamın her

alanında kadın-erkek eşitliği" vb. talepleri kadın işçiler arasında işleyerek, mücadele ve örgütlenme çağrısı yapacağız.

Kadınların yaşadığı tüm sorunların kaynağında kapitalist sömürü düzeni yatmaktadır. Temel bir toplumsal sorun olan kadın sorununun çözülmesi, yukarıdaki istemlerin köklü ve kalıcı bir şekilde sağlanabilmesi, bu düzenin ortadan kaldırılmasıyla mümkündür. Bunun içindir ki, kadın işçilerin somut talepleri ile birlikte örgütlenme ve mücadele çağrılarımızı, baskı ve sömürü düzeninin temellerine karşı mücadele, kadınların her alanda eşitliğinin ve özgürlüğünün sağlanacağı sosyalizm uğruna mücadele çağrısıyla birleştireceğiz. "Sömürü zincirlerini kırma, karanlığı parçalama" çağrımızı, somut taleplerimiz ve temel şiarlarımızla birlikte fabrikalara, sanayi havzalarına taşıyacak, eylem ve etkinliklerimizi bu temelde örgütleyeceğiz.

"KADIN GREVİ" VE TEMEL ZAYIFLIK ALANI

Bu yıl dünyada ve Türkiye'de kadın örgütleri tarafından "kadın grevi" çağrısı yapıldı.

2017 yılında, başta ABD olmak üzere 44 ülkede "kadın grevi" çağrısı yapılmış, üretim alanlarında ve toplumsal yaşamda kadınlara biçilen rollere karşı "grevler" gerçekleşmişti. Ardından Polonya'da "kürtaj hakkı" için greve gidilmişti. 2018 yılında İspanya'da gerçekleşen, siyasal örgütlerin ve sendikaların da destek verdiği greve ağırlığı kadınlar olmak üzere beş milyon kişi katılmıştı. Bunların dışında pek çok kadın eylemi gerçekleşmişti.

Sistemin krizinin, neo-liberal saldırıların yarattığı yıkımın sonuçlarına yönelen, kadınların somut taleplerinin belirgin yer tuttuğu grevler, sisteme karşı öfkenin bir dışa vurumu. Bu yıl da başta Almanya olmak üzere Avrupa'nın pek çok ülkesinde kadın grevleri çağrısı yapıldı. Çağrıyı yapanların bakış açısı, emekçi hareketine uzaklığı en temel zayıflık alanı.

Türkiye'de de yakın dönemde kadın örgütleri tarafından gerçekleştirilen "Kadınlar birlikte güçlü" etkinliğiyle, kadına toplumsal olarak biçilen rolleri reddetme yönünün öne çıktığı bir "kadın grevi" çağrısı yapıldı.

Kadın sorunu, tüm kadınları kesmek-

le birlikte, temelde emekçi kadın sorudur ve toplumsal-sınıfsal bir temele sahiptir. Kadınların yaşadığı tüm sorunların kaynağında kapitalist sömürü düzeni yatmaktadır. Feminist hareket, kadınların yaşadığı sorunları kadınların kadın olmaktan kaynaklı sorunlarına indirgemekte ve sorunun çözümünü sorunun kaynağından kopartmaktadır. Kadın mücadelesini erkeğe-erkek egemen anlayışa ve kadına biçilmiş rollere karşı mücadele sınırlarında ele almaktadır. "Grev"de öne çıkan talepler de kadının toplumsal rollerini reddediş temelinde işlenmektedir.

Kadın sorunu toplumsal-sınıfsal bir sorundur ve verilen mücadele işçi ve emekçi kadınların çifte ezilmişliğine karşı sınıfsal bir mücadele olmak durumundadır.

"Kadının ezilmişliği burjuva egemenlik ilişkilerinden kaynaklanmakta ve burjuva ideolojisi tarafından yeniden üretilmektedir. Bu yüzden kadınların tam hak eşitliği mücadelesi burjuva egemenlik ilişkilerini ve ideolojisini hedeflemek zorundadır. Bu durum emekçi kadınların ve emekçi erkeklerin sermaye iktidarına karşı ortak sınıfsal mücadelesini temel almayı zorunlu kılar." (25 Kasım'ın ardından... Kadın mücadelesi ve örgütlenmesinin yakıcılığı, Kızıl Bayrak, 8 Aralık 2018)

8 MART'TA EYLEM ALANLARINDAYIZ!

"Kadın grevi"nin taşıdığı zayıflık, alanlara çıkan kadın kitlelerinin eylemlerine kayıtsız kalacağımız anlamına gelmiyor.

Ülkemizde ve dünyada gelişen kadın hareketi önemli bir mücadele dinamiğini ifade etmekte, 8 Martlar'da da sokaklara çıkarak öfke ve tepkisini ortaya koymaktadır. Genel planda olduğu gibi 8 Mart'ta da, kendi bağımsız tutumumuz ve devrimci şiarlarımızla, sömürüye, baskıya, gericiliğe karşı çıkan kitlelerle eylem alanlarında buluşmanın önemi açıktır.

İşçi Emekçi Kadın Komisyonları olarak, güncel taleplerimizi ve temel şiarlarımızı haykırmak, alanlara çıkan binlerce kadınla buluşmak için 8 Mart kadın eylemlerinde yerimizi alacağız. Bu süreçte, kadın işçi ve emekçilerin saflarında biriken öfke ve tepkiyi örgütlemek için, 8 Mart'ın mücadele çağrısını onlara taşıyacağız.

İŞÇİ EMEKÇİ KADIN KOMİSYONLARI

“Kadın grevi” tartışmaları ışığında...

Kadınların özgürleşmesine dair iki ayrı tutum

Ç. İnci

Kapitalizm devraldığı ataerkil kültürü kapitalizmin koşullarına uyarlamış, emekçi kadınları çifte sömürü ve baskıyla yüzyüze bırakmıştır. Kâra dayalı bu sistemde kadınlar ucuz işgücü olarak üretim alanlarına çekilirken, aynı zamanda ev içi ve çocuk bakımı işlerindeki geleneksel rollerine dokunulmamıştır. Geçmişten devralınan, dini referanslarla güçlendirilen ataerkil kültür ve ideolojinin, ev işlerini ve çocuk bakımını kadınların “aslı” işi olarak görmesi kapitalistlerin işine gelmiştir. Böylece kapitalistlerin ihtiyaç duyduğu işgücünün yeniden üretimi, hem yeni neslin devamı, hem de gün boyu yıpranan işgücünün ertesi gün çalışabilir hale getirilmesi için gerekli olan beslenme, dinlenme vb. işler, kendilerini masrafa sokmadan kadınların üzerine bırakılabilmiştir.

Ataerkil kültürün kadınlara biçtiği bu “aslı” işler nedeniyle toplumsal yaşamdaki ikincil konumları, kapitalistlere başka açılardan da çıkar sağlamaktadır. Kadınların çalışması eve katkı sayılarak daha düşük ücretlerle istihdam edilmişlerdir. Böylece kapitalistlere fazla kâr ve genelde ücretleri düşük tutma imkânı vermiştir. Bundan dolayı kadınların insanca çalışma koşulları taleplerinin yanında “eşit işe eşit ücret” talebi öncelikle yer almıştır. Bu sorunun gelişmiş kapitalist ülkelerde bile çözülmemesinin gerisinde sermayenin sınıfsal çıkarı vardır.

Kadınların “aslı” olarak görüldüğü bir diğer alan, yedek işgücü ordusundaki yerleridir. İşsizlik kapitalizmde, azami kar güdüsünün ve plansız anarşik yapısının ürünü yapısal bir sorundur. Kapitalizm ataerkil ideoloji sayesinde kadını esnek işgücü kaynağı olarak görür ve toplum nezdinde bunu meşrulaştırır. Kapitalistlerin ihtiyaç duyduğunda üretim alanlarına çektiği kadınları kriz dönemlerinde kapının önüne koyması, ataerkil gericilik sayesinde “doğal” karşılanabilmektedir. Çoğu kadın, “ev kadını” sayılmaktan dolayı işsizlik istatistiklerinde yer almamaktadır. Özetle ataerkil gericilik sayesinde kadının ezilen cins konumunu pekiştirmek, pek çok açıdan kapitalistlerin sınıf çıkarlarına uygun düşmektedir.

Kadın sorununun ezilen cins olmanın kaynaklı her sınıftan kadınları kesen bir yanı olmakla birlikte, bu sorun temelde emekçi kadın sorunudur. Emekçi ka-

dınlar ezilmişi iktisadi, sosyal, kültürel tüm boyutlarıyla yaşar. Bu nedenle çifte sömürü ve ezilmişiğin ortadan kaldırılması için sınıfsal temelde bir mücadele zorunludur. Feminist anlayışlar ise bu sorunu sınıfsal özünden kopararak ele alırlar. Bundan dolayı çözüm önerileri de farklıdır.

Feminist “kuramcılar”ın politik hattını belirlediği 8 Mart uluslararası “kadın grevi” vesilesiyle bu çözümleri bir kez daha ele almakta fayda var. Zira tüm dünyada kadınlar kitlesel olarak sömürüye, ezilmişiğe, ayrımcılığa ve şiddete karşı tepkilerini daha yüksek sesle dile getirmekte, birtakım talepler ileri sürmekte ve çözüm yolu aramaktadırlar.

“Kadın grevi” çağrılarına baktığımızda, feminist anlayışlarca özel olarak gündeme getirilen “kadın emeğinin görünür kılınması” ekseninde, “mesleklerin cinsiyet temelli ayrıştırılmasına, kadınların maaşlarının düşük olmasına, ev içi ve bakım emeğinin görünmez ve değersiz oluşuna” ilişkin talepler öne çıkıyor.

Kapitalizmde çalışsa da çalışmasa da ev içi ve bakım işlerinin kadınların omuzlarına bırakılmasına yönelik tepkiler dünyanın pek çok yerindeki kitlesel kadın eylemlerinde dile getirilmektedir. Zira bu görev ve sorumluluklar nedeniyle kadın, “onu mutfığa ve çocuk odasına kapatan ve onun yaratma gücünü düpedüz barbarca üretken-olmayan, bayağı, sinir törpüleyici, köreltici, yıpratıcı bir çö-

lüşmayla boşa harcatan ev ekonomisinin ayrıntılarıyla eziliyor, bunılıyor, köreliyor, aşağılanıyor.” (Lenin)

Bu sorunun nasıl çözüleceği, kadınların bu bıkırtıcı ve yıpratıcı işlerden nasıl kurtulacağı temel önemde bir sorudur. “Kadın grevi” örgütleyicilerinin politik hatlarına yön veren feminist anlayışların çözüm önerilerine bakıldığında, daha çok “hem özel alanın hem kamusal alanın dönüştürülmesi” çerçevesinde taleplerin formüle edildiği görülüyor. Bu çerçevede, ev içi bakım emeğinin ücretlendirilmesi* ve sigorta-emeklilik gibi sosyal güvenlik kapsamına alınması, işgücü piyasasında cinsiyetçi bölünmeye son verilmesi, kamusal alanda ücret karşılığı görülen bakım işlerinin “kadın işi” olmaktan çıkarılarak nitelik kazandırılması, erkeklerin bakım emeğine dâhil edilebilmeleri için babalık izni vb. önlemlerin alınması, hasta-yaşlı-çocuk bakımı için nitelikli ve ucuz bakım kurumları gibi daha çok sosyal devlet politikaları kapsamında ele alınabilecek istemler ileri sürülüyor.

Belirtmek gerekir ki, feminist hareketin parçalı ve çok kimlikli tablosu nedeniyle, bütünlüklü bir çözüm programı bulmak mümkün değil. Feminist tartışmalar, “üretim ve yeniden üretim alanları”na dair çözüm politikaları yerine daha çok “sorun tespiti”nde derinleşmektedir. Ev işlerinin toplumsallaştırılarak özel alan olmaktan çıkarılması gibi bir perspektiften ise yoksundur. Bunun yerine

erkeklerle “patriyarkanın onlara tanıdığı haklardan vazgeçmeleri” salık verilerek, ev işlerinin bireyler üzerinden çözümü önerilmektedir.

İleri sürülen talepler kapitalizm koşullarında elde edilebilir talepler olmasına rağmen, görece refah düzeyi yüksek kapitalist ülkelerde dahi bunların bir bölümü ancak işçi hareketinin zorlu mücadeleleriyle elde edilebilmiştir. İşçi hareketinin gerilemesi ve neo-liberal saldırıların boyutlanmasıyla birlikte kreş gibi bir hak bile gasp edilebilmekte, kapitalistler yeni neslin bakımına dair hiçbir sorumluluk almak istememektedir. Bu, diğer talepler için de geçerlidir. Ve bugün derinleşen kriz koşullarında, sermayenin sınıfsal çıkarları kadının “yeni üretim” alanındaki “aslı görev”lerine dönmelerini gerektirdiği için, emekçi kadın kitlelerinin yaşadığı sorunlar daha da ağırlaşmaktadır. Dolayısıyla, sorunun kaynağı kendi başına “patriyarka” değil, bizzat kapitalist düzenin kendisidir. Bu nedenle, kadının ev köleliğinden kurtulması mücadelesi de, kapitalizmin kendisine yönelen devrimci sınıf mücadelelerinin bir parçası olarak ele alınmak durumundadır.

Ancak, neo-liberal saldırı politikalarının ağırlaştırdığı, derinleşen krizin daha da boyutlandığı sorunlar nedeniyle dünyanın pek çok yerinde ayağa kalkan kadınlara, yine kapitalizm çerçevesinde çözümler sunulmaktadır. Bu da emekçi kadınların devrimci mücadele potansi-

yelinin yanlış hedeflere yöneltilmesi demektir.

*

“Üretim ve yeniden üretim” alanında kadın emeğinin özgürleşmesini hedefliyorsak, sermayenin sınıf iktidarını karşımıza almamız, toplumsal devrim perspektifiyle yola çıkmamız gerekmektedir. Bu perspektif ışığında yapılması gereken, kadının toplumsal üretime ve yaşama katılabilmesi için, öncelikle “yeniden üretim” alanı işlerinin özel bir iş olmaktan çıkarılıp, toplumsal kurumlaşmalar yoluyla çözülmesidir. Zira “Kadın sorununun çözümü kadınla erkek arasında rol değişimi ya da yükümlülüklerin yeni bir denge içinde paylaşılması yoluyla değil, fakat her iki cinsin daha ileri ilişkiler içinde özgürleşmesi ile gerçekleşir. Ev işlerinin toplumsallaştırılması bunun önkoşullarından biridir.” **

Ortak mutfaklar, yemekhaneler, çamaşırhaneler, dikimevleri, onarım atölyeleri vb. ile, ev işlerine harcanan enerji ve zamandan tasarruf edildiği, çocuğun bakımı ve yetiştirilmesinde tüm toplumun sorumluluk üstlendiği bir toplumsal düzende kadını eve bağlayan koşullar ortadan kalkar. Giderlerinin ortak fonlardan karşılandığı kreşler, özel bakıma muhtaç hasta ve yaşlılar için sağlık kurumları ile nitelikli bakım evlerinin açılması ile “bakım işi” sorunu kadınların omuzlarından alınmış olur.

Bunlarla birlikte, kadınların hiçbir ayrımcılığa uğramadan çalışma yaşamına katılması, bunun için eşit eğitim imkânlarına kavuşması ve tüm toplumun binlerce yıllık ataerkil ideoloji, kültür ve geleneklere karşı sistematik eğitimi sayesinde çözüm yolunda sağlıklı adımlar atılabilir.

1917’de gerçekleşen Sosyalist Ekim Devrimi deneyimi, üretken bir güç olarak kadının özgürleşmesinin imkânlarını ortaya koymaktadır. Lenin, devrimin ikinci yılında yaptığı konuşmasında şunları söylemektedir: “İşçi hükümeti, daha ilk aylarında kadınları etkileyen yasalarda tam bir devrim gerçekleştirdi. Sovyet hükümeti kadınları tümüyle tabiyet altında tutan yasalarda altüst edilmedik tek bir taş bile bırakmadı. Özellikle kadının zaafı durumundan yararlanarak onu eşitsiz ve genellikle de aşağılayıcı bir konumda bırakan yasaları kastediyorum - yani boşanma ve evlilik dışı doğan çocuklara ve kadının çocuğu desteklemesi konusunda babaya dava açma hakkına ilişkin yasalar... Ve herhangi bir abartıya düşmeksizin, dünyada Sovyet Rusya dışındaki hiçbir ülkede kadınlara tam eşit haklar tanıyan, kadınların özellikle aile yaşamında her gün hissedilen aşağılayıcı konumda olmadığı tek bir ülkenin dahi

bulunmadığını gururla söyleyebiliriz. Bu bizim birincil ve en önemli görevlerimizden biriydi.”

Bu ilk adımların ardından çocuk bakımı için gündüz/yatılı kreşler, çocuk kulüpleri, boş zamanların spor ve kültürel faaliyetlerle geçirilebileceği merkezler açılmıştır. Çocuklara, kreşten yükseköğretime ücretsiz eğitim ve sağlık hizmetleri sağlanmıştır. Kadını köleleştiren ev işlerinin toplumsallaştırılması doğrultusunda ortak mutfaklar, çamaşırhaneler, dikimevleri, onarım atölyeleri, iç savaş koşullarında gündeme alınmıştır. 1920’de tüm ülkede 12 milyon civarında kentli ortak yemekhanelerden yararlanabilmektedir.***

Ayrıca “kadın grevi”nin öne çıkan talepleri olan “eşit işe eşit ücret” ve “kürtaj hakkı” gibi taleplerin dünya tarihinde ilk kez Ekim Devrimi’yle Sovyetler Birliği’nde karşılandığının da altı çizilmelidir. Yanı sıra, “erkek işi/kadın işi” ayrımı kal-

dırılmış, kadının mesleki eğitim düzeyi yükseltilmiş, feministlerin bugün ileri sürdüğü kalifiye olmayan kadın emeğinin mesleki eğitimlerle geliştirilmesi önerileri pratikte gerçekleştirilmiştir. Bunları kadınlara sağlayan devrimci işçi iktidarı olmuştur.

*

Bugün tüm dünyada kadınların yakıcı gündemleri olarak ileri sürülen talepleri ve daha fazlasını Sovyet kadınları Ekim Devrimi sayesinde yüz yıl önce elde edebilmişlerdir. Bugün demokrasi timsali sayılan gelişmiş kapitalist ülkelerde bile her fırsatta kadınların hak ve özgürlük alanları daraltılmaktadır. Bu apaçık gerçeğe rağmen kadınlara kapitalizm koşullarında çözüm önerileri sunmanın ötesine geçilememektedir.

“Kadın grevi” ile “üretim ve yeniden üretim” alanlarında kadın emeğini görürünür kıılma çabalarının belli bir anlamı olsa da, kadın grevine politik yön veren feminist hareket gerçek kurtuluş yolunu saptırmaktadır. Sınıfsal mücadeleden kopuk ve kapitalist düzen sınırları içinde bir çözüm yolu aramak, kadınları çözümsüz ve çaresiz bırakmak demektir. Kadınların yaşadığı tüm sorunların kaynağı olan ve döne döne de üreten kapitalizm ayakta kaldığı müddetçe, kadınların yedek işgücü ordusundaki yerleri ve ev köleliği değişmeyecektir.

Kadınların yaşadığı çifte sömürüye son verilmesi, gerçek eşitliğe ve özgürlüğe kavuşmasının yolu yeni Ekim Devrimleri’nden geçmektedir. Sosyalist Ekim Devrimi bugün de kadınların mücadelesine yol göstermektedir.

* Her feminist akım önermese de, uluslararası grevin öne çıkan taleplerinden biridir.

** H. Fırat, Kadın Sorunu Üzerine Konferanslar

*** Tony Cliff’ten aktaran Sibel Özbudun, sibelozbudunblogspot.com

8 Mart’ın tarihçesi

Kapitalizmin azgın sömürüsü, eşitsizliği, baskısı ve şiddeti zamanla birçok işçi kadını bir araya getirdi. Emekçi kadınların hem sınıfsal hem de cinsel kimliklerinden ötürü maruz kaldıkları sömürüye ve eşitsizliklere karşı başkaldırılarına yol açtı. 8 Mart 1857 tarihinde Amerika’daki işçi kadınlar “10 saatlik işgünü” talebiyle alanlara çıktılar. Ve böylelikle proletaryanın kapitalistlere karşı sürdürmüş olduğu sınıf mücadelesinde cesurca en ön saflarda yer aldıklarını göstermiş oldular. 8 Mart 1886’da yine Amerika’daki tekstil işçisi kadınların “eşit işe eşit ücret”, sendika ve oy hakkı için başlatmış oldukları mücadele de azgın bir devlet terörüne maruz kaldı. Yüzü aşkın kadın işçi hunharca yakılarak katledildi.

Kapitalistlerin gerçekleştirmiş olduğu bu vahşi katliamlar ne proletarya hareketini engelleyebildi ne de işçi kadınların özgürlük ve eşitlik talepleri ile bu mücadele içerisindeki konumlarını geriletebildi. 8 Mart 1908’de New York’ta işçi kadınlar, bir kez daha eşitlik ve özgürlük talepleriyle alanları doldurdular.

İşçi ve emekçi kadınların mücadelesi ile tarihe yazılan 8 Mart, II. Enternasyonal’in 1910 yılında gerçekleşen II. Uluslararası Sosyalist Kadınlar Konferansı’na taşındı. Clara Zetkin, 8 Mart’ın “Dünya Kadınlar Günü” olarak kutlanmasını önerdi ve bu öneri doğrultusunda her yıl Mart ayının belirli günlerinde “kadınlar günü” kutlanmaya başlandı.

1921 yılında Moskova’da Nadejda Krupskaya ve Clara Zetkin’in de katıldığı

II. Uluslararası Komünist Kadınlar Konferansı toplandı. Konferansta, 1917 Şubat Devrimi’nin ilk kıvılcımını çakan Petrogradlı tekstil işçisi kadınların tüm işyerlerinde birden 8 Mart’ta çıktıkları grevlere ve direnişlere ithaf edilerek 8 Martlar’ın dünyada “Emekçi Kadınlar Günü” olarak kutlanmasına karar verildi. O günlerden bu yana 8 Martlar, “Dünya Emekçi Kadınlar Günü” adıyla sosyalist ülkelerde resmi tatil olarak, diğer ülkelerde ise komünist, sosyalist ve ilerici güçlerin öncülüğünde düzenlenen etkinliklerle kutlanıyor.

(8 Mart’ın tarihsel sınıfsal önemi, Devrimci Kadın Kurultayı Tebliği’nden, Şubat 2013)

Liselilerin Sesi yükseliyor!

Karanlığa karşı 'geleceğiz'!

Eğitim döneminin ikinci yarısına girdik. Aynı zamanda bu aylarda baharı karşıyoruz. İçerisinden geçmekte olduğumuz bu dönemde her zamankinden daha koyu bir karanlık hakim. Okulda, sokakta, fabrikada, kısacası yaşamın her alanında kapitalizm insanlığı yıkıma götürüyor. Daha fazla açlık, daha fazla yoksulluk dayatıyor. Bir yanda dünyanın her karış toprağını kan ile sulayan, ayak bastıkları her yere yıkım getiren bir avuç asalak, diğer yanda dünyanın tüm güzelliklerini yaratan fakat, milyonlarca yerlerinden yurtlarından göç ettirilmiş, katledilmiş, milyonlarca da sefalet koşullarında yaşamaya mahkum edilmiş emekçiler...

Emperyalist kapitalist sistem insanlığın tüm değerlerine vahşice saldırıyor. Dünyanın her yerinde dayatılan karanlığa karşı kitleler meydanları dolduruyor. Fransa'da Sarı Yelekliler, Arnavutluk'ta, İsviçre'de, Belçika'da, Hollanda'da, Almanya'da gençlik, Hindistan'da tekstil işçileri, Meksika'da otomotiv işçileri eylemler, direnişler, grevlerle karanlığa karşı çıkıyorlar.

LİSELİLERİN SESİ YÜKSELİYOR

Gençliğe dayatılan karanlık sistematik olarak yoğunlaştırılıyor. Eğitim sistemine yönelik sistematik müdahaleler oluyor. Yaklaşık 17 yıldan beri, okul açıldığında açıklanan müfredat okul kapanana kadar birçok kez değiştirildi. Bu demek oluyor ki, bir öğrenci okula başladığında açıklanan müfredatla sene sonunu bitirmiyor. Her değişen müfredat bir öncekinden daha gerici, daha anti-bilimsel oluyor. Çünkü bugün sermaye sınıfı, liseli gençliğin sorgulamasını, doğayı, dünyayı yorumlamasını istemiyor. Biliyor ki sorgulamaya başlayan herkes bu sistemin akıl dışı olduğunu görecek.

AKP iktidara geldiğinden bu yana, "gençlik" hep onun hedefinde, dilinde. "Kindar ve dindar nesil" yetiştirme projesinden "biatçı ve itaatkar" gençliğe varana dek tüm hedefleri kendilerine uygun kuşaklar yetiştirmek.

Liselerimizde karanlık nasıl çoğalıyor, bir bakalım. Evrim konusunun müfredattan çıkarılması, eğitim sisteminin dinselleştirilmesi, konuları ve tarihleri yapboza dönen eğitim ve sınav sistemi, artan taciz ve tecavüz, bunlara karşı gelen liselilerin okullardan uzaklaştırılması, tacizcilerin

korunması, baskı ve disiplin uygulamalarının artması, ucuz işgücü yetiştirmek için mesleki eğitime yönlendirme vb. olağan hale gelmiş bulunuyor.

Tüm bu karanlığa rağmen liselilerin sesi yükseliyor. İstanbul'da Kadıköy ve Kadriye Moroğlu Lisesi'nde liselilerin sesi yükseldi. Birinde gericiliğe karşı diğerinde taciz ve tecavüze karşı. Bizler devrimci liseliler olarak biliyoruz ki liselerimizde hiçbir arkadaşımız mevcut durumdan memnun değil ve sesini çıkarmadan önce öfke biriktiriyor. Nasıl ki eleme sınavlarında çıkan şifre skandalında, Berkin Elvan'ın öldürülmesinde, Özgecan'ın katledilmesinde, Soma'da madencilerin katledilmesinde sesimizi okul sıralarında ve meydanlarda yükselttiysek şimdi de öfke biriktiriyoruz. Okullarımızı, karanlığa teslim etmeyeceğiz ve karşı geleceğiz.

PARALI EĞİTİME KARŞI GELECEĞİZ!

Ticarete dönen eğitim sistemi bizlere "paran kadar oku" diyor. Okulun başladığı ilk andan son anına kadar binlerce liralık masraf çıkıyor karşımıza. Okul müdürleri, öğretmenleri eğitmenlikten çok tüccarlığa soyunuyorlar. Okulda kullandığımız alet edevat için para gerekiyor. Ek kaynak kitapları, proje ödevleri, okuma kitapları, defter, kalem vb. her şey para. Hatta bazı okullarda sınav para, okuldan ögle arasında dışarı çıkmak için kart gerekiyor, o da para. Yemek büyük bir masraf, kantinden yemekhaneye kadar her

şey daha fazla para. Okula gitmek için servis ya da toplu taşıma para...

Büyük reklamlarla üniforma zorunluluğunu kaldırdık diyen iktidar şimdi de tekrar üniforma zorunluluğu getirdi. Üstelik giyilmesi zorunlu olan okul kıyafetlerine her dönem zam yapılıyor. Kıyafetleri alamayan öğrenciler sabah tüm okula teşhir ediliyor, ya derse alınmıyor ya da disipline gönderiliyorlar. En büyük problemlerimizden biri bu.

Son 5 yılda okulu bırakan ve kaydını donduran öğrenci sayısı 1 milyon 115 bin 30 olarak açıklandı. Ekonomik krizin bir göstergesi olarak ağır sefalet koşullarında çalışan işçi-emekçi ailelerin çocukları da ya ekonomik zorlanmalardan kaynaklı okulu bırakıyor ya da okul ihtiyaçlarını karşılamak için çalışmak zorunda kalıyorlar.

ELEME SINAVLARINA KARŞI GELECEĞİZ!

Her yıl milyonlarca genç ortaöğretimden liseye, liseden üniversiteye geçerken eleme sınavlarına giriyor. Gençliğin "geleceğini" belirleyen sınavların ömrü bir yıldan fazla dayanmıyor. Yaklaşık son 3 yıldır sınav sistemi sürekli bir değişikliğe uğruyor. Sınavlardaki ders sayısı azalıyor-artıyor, açık uçlu soru geliyor, sınav süresi kısalıyor-artıyor. Kısacası eğitim sisteminin ortaya koyduğu her sınav sistemi birkaç ayı bulmadan sınıfta kalıyor.

Diğer yandan sınavlarda kötü puan alan onlarca arkadaşımız yaşadıkları stres sonrası intihar etti.

GERİCİ- PİYASACI EĞİTİME KARŞI GELECEĞİZ!

Milli Eğitim Bakanı'nın yaptığı her bir değişiklik haberi, eğitimin daha fazla gericileşeceğini "müjdeler" nitelikte. Eğitim sistemini gericiğin kaleleri haline getirdiler. Karma eğitimi kaldırmak için atılan adımlar, bütün liseleri imam hatiplerleştirmek için her okula açılan mescitler bunun göstergesi. Ders kitaplarında evrim konusu kaldırılırken, din dersleri artırılıyor. Derslerde gerici faşist öğretmenler "Müslümanlar cihat yapar" diyerek, bugün cihadı temsil eden IŞİD, El Nusra gibi kafa tasçı çeteleri övüyorlar.

TACİZE-TECAVÜZE KARŞI GELECEĞİZ!

Her gün yeni bir taciz-tecavüz haberiyle uyanıyoruz. 7 aylık bebekten ortaokul-lise öğrencisi çocuklara yönelik taciz-tecavüz gün geçtikçe artıyor. Okullarda öğretmeni, arkadaşı vb. tarafından onlarca, belki de yüzlerce liseli taciz ediliyor, tecavüze uğruyor. Eğer bunu yapan iktidara yakın veya yönetimle arası iyi öğretmen ise okul yönetimi olayın üstünü örtmek için elinden geleni yapıyor. Kadriye Moroğlu Lisesi'nde yaşananlar bunun en somut örneği. Rezaletin üstünü örtmekle kalmayan yönetim ses çıkaran

öğrencilere yönelik soruşturmalar açıyor, uzaklaştırma cezaları yağıdırıyor.

EMPERYALİST SAVAŞ VE SALDIRGANLIĞA KARŞI GELECEĞİZ!

Bugün başta Ortadoğu olmak üzere dünyayı yeniden paylaşmak ve pastadan daha fazla kapmak için emperyalistler arasında kıyasıya bir savaş sürüyor. Bu savaş milyonlarca emekçinin katledilmesine, şehirlerin yerle bir edilmesine, ölmekten kurtulan “şanslı” milyonların ise başka ülkelere mülteci olarak sürüklenmelerine neden oldu ve oluyor. Emperyalist savaşlarda binlerce çocuk katledilirken, diğer yandan da “çocuk askerler” olarak savaşın en ön cephesine sürülüyorlar. UNICEF’in raporuna göre dünya çapında 20 ülke tarafından yaklaşık olarak 250 bin çocuk, asker olarak kullanılıyor. Çocuklar savaşırılmak dışında keşfe gönderiliyor, yemek yaptırılıyor, kız çocukları tacize-tecavüze uğruyor.

KARANLIĞA KARŞI GELECEĞİZ!

Emperyalist savaşlardan krizlere, açlığa, yoksulluğa, gericiliğe insanlık koyu bir karanlığa sürükleniyor. İnsana, hayvana, doğaya düşman olan kapitalizm yıkılmayı bekliyor. Bugün önümüzde iki seçenek var. Ya bu koyu karanlığa hapsolmak ya da karanlığı yırtmak için birlik olmak.

Bizler, liseliler olarak liselilerin kendi gelecekleri üzerine söz söyledikleri lise meclislerinde liselilerin sesini yükselteceğiz. Bunu yaparken elimizde iki önemli aracımız bulunuyor. Biri *Liselilerin Sesi* dergimiz, ikincisi bu ekseninde oluşturacağımız yerel meclislerimiz.

Liseli gençliğin devrimci soluğu olan *Liselilerin Sesi* 2005 yılında şu sözlerle yayın hayatına başlamıştı: “*Elinizde ilk sayı-sı bulunan Liselilerin Sesi dergisi sıradan bir lise dergisi değil. Burjuva düzen tarafından lise dergisi diye piyasaya sürülen magazin dergilerinden hiç değil. Aksine bu dergi, liselilerin düzen karşısındaki konumlanışlarını ifade eden, liselileri mücadeleye çağıran bir dergidir. Bu dergi bugün liselileri hedef alan kapsamlı saldırılar karşısında liselilerin sesinin daha gür ve kararlı bir biçimde çıkabilmesini sağlamak ve liseli gençlik mücadelesinde bir mevzi olmak için çıkmaktadır.*” Yaklaşık 14 yıl önce ilk kez çıkardığımız dergimizin, bugün 90. sayısının hazırlıklarını yapıyoruz. Yayın hayatına başlarken ortaya koyduğu iddia ekseninde bugün mücadeleye etmek noktasında samimi olan herkesin *Liselilerin Sesi*’ni yükseltmesi temel bir hedefimizdir.

Liselilerin Sesi yüksелеcek ve karanlığa karşı ‘geleceğiz’!

DEVİRİMCİ LİSELİLER BİRLİĞİ

Şubat 2019

Eğitimde yeni model...

Sömürüde esneklik, fırsat eşitsizliğinde derinleşme!

AKP’nin 17 yıllık iktidarı boyunca eğitim alanında tam bir kaos hâkim hale gelmiştir. Milli Eğitim Bakanı görüntüde bu kaostan birinci derecede sorumlu tutulmuş ve sürekli değiştirilmiştir. Her değişen bakanın müfredata, eğitime, sınav sistemine ilişkin “yenilikleri” ise övgülerin konusu olmuştur.

Son Milli Eğitim Bakanı Ziya Selçuk, tam bir vizyonsuzluk örneği olan 2023 eğitim vizyon belgesini açıklamıştı. Lise öğretimi üzerine yeni model çalışmalarını ise Mart ayında açıklanacağı söyleniyor. Mart ayına günler kala basına servis edilen haberlerde bu modele ilişkin bazı bilgiler yer alıyor. Liselerde ders saatlerinin azalacağı, öğrencilerin üniversite hedefleri doğrultusunda alanlarında “derinleşeceği” ve değişen hedefler durumunda da “esnek” koşullara sahip olunacağı id-

dia ediliyor.

Mesleki eğitim egemenlerin can simidi durumundadır. MEB üniversite sınav sonuçlarında açıkta kalan öğrenciler için mesleki eğitime yönlendirilme yapacağını açıklamıştı. Beş yıllık strateji planı kapsamında bir kez daha sarıldıkları proje mesleki eğitim oldu. Bu, sermaye için ucuz işgücü, işgücünün eğitim masraflarının devlet tarafından karşılanması anlamına gelmektedir. Öğrencinin yetenek ve ilgi alanlarının ayrılması demek, kapitalizmde ancak işçi olacak çocukların en başından elenmesi anlamına gelmektedir. Modele ilişkin trafik metaforu kullanan MEB, “*Yani hızlı gitmek, ortadan gitmek, kenardan gitmek gibi, çocuğun her an şerit değiştireceği esnek bir model*” tarifi ile modeli açıklıyor. Arabayı kullanan sermaye oldu-

ğu içindir ki, öğrenci için esneklik ancak sömürünün esnekliği anlamına gelmektedir.

Sömürüde esnekliğin yansıdığı bir diğer alan ise temel liselerin bu yıl sonunda kapatılması ile açığa çıkacak. 215 bin öğrenci ve 25 bin öğretmenin geleceği de kapanan temel liselerle birlikte belirsizleşecek. Sınavla öğrenci alan liselerin doluluğu ve kontenjan problemi düşünüldüğünde, yapılan değişikliklerin fırsat eşitsizliğini derinleştirdiği ortadadır.

Eğitim alanında yaşanan kaosu çözüme adına gündeme gelen değişiklikler yalnızca sorunun daha da ağırlaşmasına yol açacaktır. AKP iktidarının hedeflediği değişiklikler, sömürüde esneklik ve fırsat eşitsizliğinin derinleşmesi dışında bir sonuç yaratmayacaktır.

DLB İstanbul İl Meclisi toplandı

İstanbul’da Devrimci Liseliler Birliği (DLB) İl Meclisi 9 Şubat’ta toplandı.

İl meclisi öncesi bir araya gelen DLB’lilerin gezisinde, ilk olarak 1915 yılında Paramaz ve yoldaşlarının idam edildiği Beyazıt Meydanı’nda Ermenilere yönelik yapılan katliamın tarihi anlatıldı. Daha sonrasında Şeyh Bedreddin’in mezarına gidilerek Bedreddin ve yoldaşlarının yaşamı üzerine sohbet edildi. Son olarak

Gülhane Parkı’nda Nazım Hikmet anıldı.

“LİSELİLERİN SESİ YÜKSELİYOR. KARANLIĞA KARŞI GELECEĞİZ!”

İl meclisinde DLB’liler yeni dönemin yol ve yöntemleri üzerine tartışmalar gerçekleştirdi. Liselilerin geçmiş meclislerde üzerinde durulan başlıca sorunlarını bir kampanya ekseninde gündemleştirme kararı alındı.

Liselerde artan gerici-paralı eğitime karşı, tacize-tecavüze karşı, “Liselilerin sesi yükseliyor. Karanlığa karşı geleceğiz” şiarıyla yeni döneme yüklenmeye karar verildi. Bahar döneminde *Liselilerin Sesi* dergisini daha yaygın bir şekilde gençliğe ulaştırma ve sahiplendirme kararlaştırıldı. Bu ekseninde birtakım planlamalar yapıldı. Yaklaşan 8 Mart üzerine planlamalarla il meclisi sonlandırıldı.

Metal Fırtına'dan öyküler

Metal Fırtına'nın öyküsü bilinenin aksine uzun yıllar önce başlamıştı. 1980 öncesinde, acı çeken, ezilen, sömürülen milyonların kurtuluşu için tüm samimiye-ti ile mücadele eden Sinan'lar, Haydar'lar başlatmıştı bu öyküyü.

Bir zamanlar milyonların devrimci komünist partisi olmakla övünen halkçı partinin önderlik kadrolarının önemli bir bölümü sermaye düzenin 12 Eylül darbesi karşısında rezil bir tutum almıştı. Ama tarih her şeye rağmen umutsuz değildi. Sayıları bir elin beş parmağını geçme-se de Sinan'lar ve Haydar'lar yürüttük-leri mücadelenin hakkını vermişlerdi. 12 Eylül'ün işkence tezgâhlarından başı dik çıkanlar Metal Fırtına'nın öyküsünü 1980'lerin ortalarından bu yana yazmaya başlamışlardı.

Bu öykü Habibler, Ümitler, Haticeler, Hüseyinler, Alattinler ile çoğalmıştı.

Zeynel de yazılan devrimci sınıf öy-küsünün bir parçası olmuştu, 2000'li yıl-larda. Bu öykü bir kurgu değil. Bu öykü tarihe tanıklık etmiş sınıf devrimcilerinin öz deneyimlerinden süzüldü. Ne bir eksik ne bir fazla!

PEHLİVAN ALİ SINIF DEVRİMCİSİNE GÖZ KIRPTI: DEVRİMCİ İŞÇİLER FABRİKALARA!

Yıl 2005... Zeynel devrimci sınıf çalış-ması için işbaşı yaptığı fabrikada sınıfın devrimci öfkesine ve kendiliğinden sınır-larda da olsa sınıf bilincine tanık oldu-ğundan beri kalbi işçi sınıfıyla, sınıf mü-cadelesıyla atıyordu.

Ali Usta, namı diğer Sakaryalı Pehlivan Ali, 10 yıldır fabrikada çalışıyordu. Aslen Trabzonlu olan Ali, ailesi ile birlikte

Sakarya'ya taşınmış, sonrasında ise ek-mek kavgası onları Söğütlüçeşme'ye ge-tirmişti. Pehlivan işini severek yapan bir işçiydi. Aldığı maaş geçimine yetmediği için ek iş yapıyordu. Büyük vurgun yapı-rak insanları dolandıran bir kuyumcunun yanında çalışıyordu.

Ali fabrikaya, imalat müdürü olan adaşı sayesinde girmişti. Ailecek görü-şüyorlardı. Ama kapitalist sömürünün doğal organizasyonu sonuncunda imalat müdürü, Pehlivan Ali ile arasına mesa-fe koymuştu. Öyle ki imalatla çalışırken Pehlivan Ali'nin tüm samimi bakışlarına ve arkadaşlık ilişkisini devam ettirme ça-basına rağmen müdür Ali asla buna izin vermiyor, imalat müdürü olduğunu her fırsatta hatırlatıyordu.

8-4 vardiyasındaydılar. Pehlivan Zey-nel'in ustasıydı. Cıvata ovalaması yaptık-ları makinada küçük ebatlı cıvatalara diş açıyorlardı. Kürekle makinaya cıvata yük-lüyor, raylardan vibrasyon yardımı ile ge-çen cıvatalara diş açıyorlardı. Her günkü gibi o gün de İmalat Müdürü Ali, adaşının yanından onun yüzüne bakmadan geç-miş ve odasına çıkmıştı.

İmalat müdürlerinin odaları bir pen-cereden hep imalat hattını götür. Ve ima-lat müdürü bu camdan sömürüyü nasıl arttırabilirim diye imalata bakardı. Aynı zamanda işçiler kafa kaldırmamasın diye bir sopa olduğunu da gösterirdi.

Pehlivan Ali, adaşı yine camdan ba-karken ona meydan okurcasına elindeki işleri bırakıp bir ayağını cıvata kasasının üstüne, bir elini de dizine koydu. Diğer eliyle de Zeynel'e kendi adaşının odasını gösterdi.

"Bak!" dedi kendinden emin ve öfkeli

bir ses tonuyla: "Bu ülkede kölelik var! Şu yukarıdaki camı görüyor musun? Oradan bakarak bize korku salmaya çalışıyorlar. Burada gün boyu kıcını yırtarak çalışan da yukarıdan bakan o gözlüklü için hiçbir anlamın yok. Bunları memnun etmenin imkânı yok. Bunlar hep daha fazlasının peşinde. Bizi insan yerine koymuyorlar. Sürekli tepemizde baskı kuruyorlar."

Bütün hücreleri coşkuyla dolmuş-tu Zeynel'in. Parçası olduğu işçi sınıfı, milliyetçi, muhafazakâr önyargılarla ku-şatılmış işçi kardeşi devrimci yanını gös-termişti. Zeynel için Metal Fırtına böyle başlamıştı.

"İşte bu" dedi Zeynel. İşte uğruna her türlü bedelin ödenebileceği davanın cev-heri buradaydı. Tüm parlaklığı ile gözleri-nin önünde pırıl pırıl parlıyordu.

Zeynel devrimci sınıf ideolojisini anla-mak ve kavramak için kitaplar okumuştı. Ama anlatılan hikâye ve romanlardaki devrimci işçi tipi ile fabrikalarda karşılaştığı işçi tipleri arasında çok büyük farklar vardı. İşçiler sermaye düzeninin ideolojisi ile zehirlenmişti, uzun zamandır. İşçiler-deki devrimci yanı arıyordu. Bu yanıyla işçi arkadaşlarını gözlemliyordu.

Pehlivan Ali'nin sözleri tüm soruların cevaplanmasına neden olmuştu. Artık her şey netti. Şimdi görev sabır ve inanç-la yakaladığı bu devrimci enerjiyi açığa çıkarmaktaydı.

"İndik, çıktık, yendik, yenildik ama nerede bir işçi haykırışı nerede köleliğe karşı irili ufaklı çıkışlar olsa gelecek güzel günlerin mimarı işçi sınıfına olan inanç-la dolup taştı" diye düşündü Zeynel. Ve akıp gitti düşünceleri: "Diyar diyar doluştık. Fahişer ve öz deneyimlerimizin

de gösterdiği üzere sınıf mücadelesinin devrimci enerjisinin kendiliğinden sınırla-rı çok dar. Ve bu mücadele her defasında sermaye sınıfının kölelik zincirlerini daha fazla kalınlaştırması ile sonuçlanıyor. Bu-rada sınıfın devrimci öncülerine önem-li sorumluluklar düşüyor. Sınıfın içinde onunla birlikte bu mücadeleyi bilinçli bir zemine çekmek!"

İĞNEYLE KUYU KAZILIYOR; SINIF DEVRİMCİLERİ FABRİKALARDA, İŞÇİ AYDINLATMA FAALİYETLERİNDE!

Kafasında hiçbir soru işareti kalmayan Zeynel için artık fabrikalar, bacaları onla-ra baktıkça geleceğin güzel düşlerini kur-duğu yapıtlara dönüşmüştü.

31 Temmuz günü yine yorucu bir gün olmuştu. Tavanı alçak olan fabrikada san-ki yaz güneşi tepelerindeydi. Buna rağ-men gün boyu kürek sallamıştı. Günün sonuna doğru terden ıslanmayan yeri kalmamıştı.

Saat 15.30 gibi yönetim katına çık-ması söylendi. Yönetim katında fabrika müdürünün odasına yönlendirildi. Kapıyı çalıp içeri girdi. Fabrika müdürü bir kez bile suratına bakmadı. "Performansını beğenmedik seni işten çıkarıyoruz" dedi ve kapıyı gösterdi.

Zeynel soyunma dolaplarına giderken "acaba daha fazla nasıl çalışabilirdim" diye düşündü. "Nerede eksik yaptım" di-yerek çalışmasını gözden geçirdi. Ama bir şey bulamadı. Birden yan makinada gün boyu iş yapmadan yatan Süleyman aklına geldi. Niye onu çıkarmadılar diye okkalı bir küfür salladı.

Cıvata fabrikasından talihsiz bir şekil-de işten atılmıştı Zeynel. Faaliyetlerinin bir parçası olduğu İşçi Kültür Evi ihanetçi Türk Metal sendikasının temsilcisinin ta-kıldığı yerin karşıdaydı. Tabii bunu işten atıldıktan sonra öğrenebilmişti.

Ama bunu temsilcinin yanına bırak-madılar yoldaşları ile birlikte. Fabrikada temsilci Yaşar'ın ipliğini pazara çıkardılar. İşçilerin işsizlik korkusundan ses çıkarma-dığı Yaşar'a ve onun patron işbirlikçisi tu-tumuna karşı işçileri mücadeleye çağıran bildiriler dağıttılar. İşçiler tarafından sa-hiplenilen bu faaliyetler sonrasında Yaşar temsilcilik görevini ve fabrikayı bırakmak zorunda kalmıştı.

Ancak Türk Metal düzeni yıkılmamış bir Yaşar gitmiş başka bir Yaşar gelmişti.

Zeynel, Pehlivan Ali'den bir kere işa-reti almıştı. Onun yeri artık fabrikalardı. Uzun zamandır işbaşı yapmaya çalıştığı bölgenin büyük fabrikalarından birinde en sonunda işbaşı yaptı.

Bu fabrikada da Türk Metal vardı. Bu sefer daha dikkatli olacak, hatta uzunca bir süre hiç kafasını kaldırmayacaktı.

İşçiler harıl harıl çalışıyordu. Katlanıl-ması zor bir sömürü vardı fabrikada. Ve

kalite çemberi uygulamaları ile 1,5 yıl çalıştığı fabrikada imalat yüzde 150 artmıştı. Bu artık teknolojik yenilemeden ziyade çalışma temposunun artışından olmuştu.

İlk işe girdiğinde toplu sözleşme süreciydi. O sıralar hükümet tarafından, düzen içi kapışmanın bir tarafı olan sendika başkanına yönelik de baskılar vardı.

Sendika Bağcılar Olimpik Spor Salonu'nda bir etkinlik yapacaktı. Sendika temsilcileri gece vardiyasından çıkan herkesi toplantıya götürdü. Kimsenin "gidemem" deme şansı yoktu. İşin sonunda işinden olmak bile vardı.

Zeynel de gece vardiyasındaydı. Gece çalışırken toplantının olacağı ve herkesin gideceği söylendi. Ustası Vedat'a "Ben gitmesem olmaz mı?" diye sordu Zeynel. Vedat ikiletmeden, "Sen daha yeni girdin işe, fazla göze batma. Gel birlikte gidelim bir şey olmaz" diye yanıtladı.

Salonun girişinde herkesin eline sendika ve Türk bayrağı tutuşturuldu. Bir de Mustafa Özbek'in yüz silüetinin olduğu maskeler verildi. Herkes maskeleri takacak diye özenle tembih ediliyordu.

Tüm salon Mustafa Özbek olmuştu. Biraz bekledikten sonra coşku ve şaşa ile Mustafa Özbek salona geldi. Konuşmasını üç başlık üzerine kurmuştu. İlkinde kendinden ve güçlü Türk Metal sendikasıyla bahsetti. Sonra örnekleriyle kendi sözleşmelerinin aynıını imzalayan fotokopi sendikacısı diye adlandırdığı Birleşik Metal'den bahsetti.

Zeynel'in asıl ilgisini çeken, Özbek'in son konuşmasıydı. İsim vermeden söyledi söyleyeceklerini. "Fabrika önlerinde elinize beyaz kâğıtlar tutuşturacaklar onlara inanmayın ve fabrika önlerinden kovalayın onları. Onların amacı ortalığı karıştırmak, çalışma huzurumuzu bozmak" diyordu mafyanın başı.

Özbek konuşurken sınıf devrimcisi Zeynel'i bir gurur hissi sarmalamıştı. Özbek sınıf devrimcilerinin toplu sözleşmeye dönük müdahalelerinin bir parçası olan bildirilerden bahsediyordu. Anlaşılan o ki patronlar ve onun denetimindeki sendika kendi düzenleri için gerçek tehdidin farkındaydı.

Servisle geri dönerken fabrika çevrelerine astıkları afişlerin hemen sökülmesine, sökemediklerine dönük öfkeli tırmalama izlerine şimdi daha iyi anlam veriyordu.

Sınıf devrimcileri doğru yoldaydı. Metal işçisinin nabzını tutuyor, onunla birlikte nefes alıyorlardı. Bugün olmasa yarın bu öykü gerçek zeminine oturacaktı.

Zeynel Metal Fırtına'da koştururken hiçbir şeyin boşluktan doğmadığının farkındaydı. 30 yıldır yazılan öykünün devamıydı bu.

Y. DERVİŞ

Yasak

Bizim bir köyümüz var, dört yüz nüfuslu, şirin mi şirin bir köy. Diğer köylere nazaran kıtlık çektiğimiz doğrudur. Her bir şeyden azar azar var ama hiçbir şeyimiz eksik değildir çok şükür. Yalnız başımızda öyle bir muhtar var ki bir acayip adam. Bir dediği bir dediğini tutmayan, dün ne derse ertesi gün tersini söyleyen bir adam. Bunak mıdır, yoksa biz garibanlarla alay mı eder anlamak mümkün değil. Bir de bir huyu var. Olur olmadık şeylere yasak koymayı çok sever. O bir şeye yasak dediyse tövbe bismillah aksini iddia edemezsin. Bu çok saçma dersin, saçma kelimesini yasak eder. Bu yasakları da köyün camisinden anons eder.

Velhasılıkelam efendim, bir zaman bizim köye baykuş mu musallat oldu nedir, art arda ölenler oldu. Ölen ölene. Önce Hacı Yusuf Amca'yı kaybettik. Onun acısına dayanamayan karısı Fatma teyze hemen ardından gitti. Üç gün geçmeden annem sizlere ömür efendim. Bu böyle kırk üç kişiye kadar çıktı. Ölülere yetişemiyoruz. Neredeyse günde iki sefer cenaze namazı kılmaya başladık. Bu da bir şey değilmiş gibi mezarlıkta ölüleri gömmeye yer kalmadı. Köy zaten küçücük, ölüleri göm göm toprak bitti. Yalnızca bir kişilik yer kalmıştı, onu da muhtarın kayınpederi kaptı. Yer kalmadı, ne yaparız diye düşünürken, muhtar, camiden anonsu patlattı.

- Dikkat, dikkat! Köyümüzün mezarında bir ölüyü dahi gömecek yer kalmamıştır. Bundan dolayı ölmeyi kesinlikle yasaklıyorum. Duyduk duymadık demeyin! Ölmek yasaklanmıştır!

İlk duyduğumuzda yanlış duymuş-

olabiliriz diye düşünüyorduk ancak muhtar anonsu tekrarlayınca hiç de yanlış duymadığımızı anlamış olduk. Gel de saçma de! Diyemezsin, saçma demek de yasak. Bir de bunu doğru bulanlar var ki çıldırmamak elde değil. Normalde insan ölmekten çekinir ancak yasak olunca insanın canı öyle bir ölmek istiyor ki sormayın gitsin.

Aradan iki gün geçti. Yasağın etkisiyle midir bilmiyorum ancak köyde iki gün ölen olmadı. Yavaş yavaş bu duruma alışmaya da başlamıştık. Hatta sevdik bile. Ölmek yasak nasıl olsa, yaşa yaşayabildiğin kadar. Başka ne yasak gelebilir ki diye düşünüyorduk. Beterin beteri varmış. Evden çıktım, tütün almaya gidiyordum. Tütüncü Mustafa'nın dükkânına yaklaşıırken muhtarın yardımcısı durdurdu beni.

- Dur!
- Efendim Süleyman.
- Nereye?
- Mustafa'nın yanına. Tütün alacağım.
- Yasak!
- Nasıl yasak? Ne ara yasak oldu?
- Oldu işte birkaç zaman.
- Neden yasak?
- Tütün içerek erken ölmeyin diye.

Ölmek yasak, ölürsen yasağı çiğnemiş olursun. Yasağı çiğnersen suçlu ölürsün. O yüzden yasak.

Nedense hiç düşünmeden mantıklı gelmişti. Tütün almaktan vazgeçtim, döndüm arkamı eve doğru gidiyordum ki muhtarın yardımcısı tekrar durdurdu beni.

- Dur! Nereye?
- Eve gidiyorum işte tütün alamıyordum.

- Geldiğin yerden gitmek yasak.
- O niye?

- Düşmanın olabilir. Senin geri döneneğini düşünüp sana tuzak kurabilir. O yüzden geldiğin yerden gitmek yasak. Başka yerden git.

Ses edemedim. Eve başka yoldan gittim. Ancak yasakların ardı arkası ksilmedi. Önce yürümeyi yasakladı. Sonra evden dışarı çıkmayı yasakladı. Görmeyi, duymayı, düşünmeyi bile yasakladı muhtar. En sonunda nefes almayı da yasak edince artık dayanamadık. Köy ahalisi olarak toplandık, muhtarın yanına gittik. Hayır, derdimiz nefes alıp vermek değil, nefes almazsak ölürüz. Ölürsek, ölme yasağını çiğnemiş olursunuz. En azından suçlu ölmeyelim. Muhtara açtık konuyu.

- Yav muhtar, nefes yasağı da nereden çıktı?
- Nefes almak çok tehlikeli geldi. Ondan yasak ettim.
- İyi de nefes almazsak ölürüz. Ölürsek bir başka yasağı çiğnemiş oluruz.

Biraz düşündü. Söylediğimiz mantıklı geldi herhalde. Biz bu saçma yasağı kaldıracak derken o başka bir şey yaptı.

- Doğru. Öyleyse ölmek serbest. Ancak mezarlığa girmek yasak.

Öyle olmaz dedik. Altından girdik, üstünden çıktık güç bela nefes yasağını değiştirdik. Ancak öyle bir köy olduk ki sadece nefes alıyorduk, yaşamıyorduk. Görmeyen, duymayan, düşünmeyen bir köy olup çıktık. Aslına bakarsanız benim bunu anlatmam da yasak. Belki yasağa yasak demek de yasak bilemiyorum.

KEMAL KAÇAMAK

**K. Marx ve F. Engels'in 171 yıl önce kaleme aldığı
Komünist Manifesto, dünya proletaryasına
yol göstermeye devam ediyor...**

**“Varsın egemen sınıflar bir komünist devrim korkusuyla titresinler.
Proleterlerin zincirlerinden başka kaybedecekleri bir şeyleri yok.
Kazanacakları bir dünya var.”**

**“Bütün ülkelerin işçileri,
birleşiniz!”**

K. Marx F. Engels

**KOMÜNİST
MANİFESTO
ve
Komünizmin
İlkeleri**

Kommunistischen Partei.

Veröffentlicht im Februar 1848.

Proletariat aller Länder vereinigt Euch!